

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1025

5 6/8 11A
Παπαμαρκου (Χαρ)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΥΠΟ
ΧΑΡΙΣΙΟΥ ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ

ΕΓΚΡΙΘΕΝ

*ἐν τῷ Διαγωνισμῷ τῶν Διδακτικῶν Βιβλίων
διὰ τὴν πενταετίαν 1906—1911*

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

44 — Ὁδὸς Σταδίου — 44

1906

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΑΔΦΑΒΕΤΑΡΙΟΝ

1900

ΚΑΡΙΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ

Εκδόσεις του Ελληνικού Λαογραφικού Εταιρείας
Αθήναι, 1900

ΜΕΡΟΣ Β

ΠΑΡΑΚΑΤΑΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΟΝ

Εκδόσεις

1900

Εκδόσεις του Ελληνικού Λαογραφικού Εταιρείας
Αθήναι, 1900

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΣΙΟΥ ΠΑΠΑΜΑΡΚΟΥ

ΕΓΚΡΙΘΕΝ

ἐν τῷ Διαγωνισμῷ τῶν Διδακτικῶν Βιβλίων
διὰ τὴν πενταετίαν 1906—1911

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

44—Ὁδὸς Σταδίου—44 ὍΡΥΤ

1906

Α΄. ΑΠΕΙΘΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΠΕΙΘΕΙΑ

1. Τὸ ἀπειθὲς ἄρνιον.

Μίαν φορὰν ἔν μικρὸν ἄρνιον εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ φεύγη μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ νὰ τρέχη μόνον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἡ μήτηρ του ἔλεγε πάν-

τοτε πρὸς αὐτό. «Τέκνον μου, μὴ τρέχης ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μόνον, εἶσαι μικρὸν ἀκόμη, καὶ θὰ πάθης κἀνὲν κακόν». Ἀλλὰ τὸ ἄρνιον δὲν ἤκουε τὴν μητέρα του, καὶ ἐξηκολούθει νὰ τρέχη ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Μίαν ἡμέραν τὸ ἄρνιον ἦτο μόνον, μακρὰν ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἐκεῖ παρουσιάζεται εἰς λύκος. Φωνάζει τὸ ἄρνιον, κλαίει, θέλει νὰ τρέξῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ὁ λύκος τὸ ἤρπασε καὶ ἔφυγεν.

2. Τὸ μικρὸν ὀψάριον.

Μίαν φορὰν ἔν μικρὸν ὀψάριον ἐκινεῖτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τῆς θαλάσσης μὲ πολλὴν χαρὰν. Ὅτε ὁ ἥλιος ἦτο πολὺ θερμός, ἀνέβαιναν ἐπάνω ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπαιζαν.

Μίαν φορὰν ἦλθεν ἔν παιδίον μὲ μίαν μακρὰν ρά-

εδον. Τὸ παιδίον ἐκάθισε πλησίον τῆς θαλάσσης, ἤνοιξεν ἓν κιβώτιον, ἔλαβεν ἓνα σκώληκα, τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ ἄγκιστρον καὶ τὸν ἔριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ ὄψάριον ἔτρεξε καὶ δὲν ἤκουσε τὸν μεγαλύτερον ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος τὸ ἠμπόδιζε. «Μόνον νὰ ἴδω τὸν σκώληκα», ἔλεγεν, «ἐάν εἶνε ἀκόμη ζωντανός, καὶ ἔπειτα φεύγω». Ἐπλησίασε λοιπὸν εἰς τὸ ἄγκιστρον, εἶδε τὸν σκώληκα, τοῦ ἐφάνη πολὺ μικρὸς καὶ λεπτός, καὶ ἐπεθύμησε νὰ τὸν φάγῃ. Ἀλλά, μόλις τὸν ἤγγισε μὲ τὸ στόμα του, εὐθὺς ἐπιάσθη εἰς τὸ ἄγκιστρον καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φύγῃ. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον ἀπέθανεν.

3. Ὁ μικρὸς Γεώργιος.

Μίαν φορὰν ἦτο ἓν μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Γεώργιος.

Μίαν ἡμέραν ὁ Γεώργιος ἐπαιξε πρὸ τῆς οἰκίας του. Ὀλίγον μακρὰν αὐτοῦ εἰς ξένος ἐκράτει ἀπὸ τὸν χαλινὸν ἓνα μαῦρον ἵππον. Ἐνῶ δὲ ὁ Γεώργιος ἐβλεπεν αὐτόν, ἐφώναζεν ὁ ξένος· «Μικρέ, μὴ πλησιάζῃς εἰς τὸν ἵππον. Θὰ σὲ κτυπήσῃ. Εἶνε πολὺ ἄγριος!».

Ὁ Γεώργιος δὲν ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ξένου. Σιγὰ σιγὰ πλησιάζει τὸν ἵππον καὶ τραβά μίαν τρίχα ἀπὸ τὴν οὐρὰν αὐτοῦ. Τότε ὁ ἄγριος ἵππος σηκώνει τὸν πόδα του καὶ τὸν κτυπᾷ εἰς τὸ πρόσωπον πολὺ δυνατά.

Γεμάτος από αίματα ο Γεώργιος έπεσε κατά γής. Άμέσως έτρεξαν οι άνθρωποι, τόν έλαβον εις τας χειρας και τόν έφεραν εις τήν οικίαν του, όπου επί πολλας εβδομάδας εκειτο ασθενής.

4. Τὸ παιγνίδιον μετὰ τὰ σπέρτα.

Έν παιδίον συνήθιζε νὰ παίζη μετὰ τὰ σπέρτα. Ἡ μήτηρ πολλάκις έλεγεν εις αυτό, ὅτι τὸ παιγνίδιον μετὰ τὰ σπέρτα εἶνε κακόν και ὅτι ποτέ δέν πρέπει νὰ παίζη μετὰ αυτά. Ἀλλά τὸ παιδίον ἦτο κακόν και δέν ἤκουε τήν μητέρα του.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἦναπτε τὰ σπέρτα και τὰ έπέτα, έπεσεν ἐν εις τὰ ἄχυρα. Τότε τὰ ἄχυρα ἀμέσως ἤρχισαν νὰ καίωνται. Τὸ παιδίον, ὅτε εἶδε τὰς φλόγας, έφοβήθη και έφυγε χωρίς νὰ εἶπη εις κανένα τίποτε.

Μετ' ὀλίγον αἱ φλόγες έξηπλώθησαν εις ὅλην τήν οικίαν. Αἱ κλῖναι, όπου ἐκοιμῶντο τήν νύκτα, εκάησαν. Αἱ τράπεζαι* και τὰ έρμάρια και ὅλα τὰ ἄλλα επιπλα τῆς οικίας εκάησαν. Τίποτε δέν ἔμεινεν. Ὅλα εγειναν κάρβουνα και στάκη.

Οἱ δυστυχεῖς γονεῖς τοῦ παιδίου εκλαιον πολύ. Δέν ειχον πλέον ποῦ νὰ κατοικήσωσι και ποῦ νὰ κοιμηθῶσιν. Ἐγειναν πολὺ πτωχοὶ και πολὺ δυστυχεῖς ἄνθρωποι.

5. Ἡ ὑπηρέτρια και ὁ τράγος.

Μία πλουσία κυρία κατῴχει εκτός τῆς πόλεως

εις μίαν ωραίαν οίκιαν. Μίαν πρωϊαν εἶπεν εις τὴν ὑπηρετρίαν της: «Μαρία, ἐγὼ θὰ ὑπάγω εις τὴν

ἐκκλησίαν. Ἄν φύγῃς, νὰ κλείσῃς τὴν θύραν, διὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς εις τὴν οἰκίαν καὶ μᾶς κάμη κάμμίαν ζημίαν».

Μετ' ὀλίγον ἐπῆγεν ἡ ὑπηρετρία εις τὴν βρύσιν, διὰ νὰ φέρῃ νερόν, καὶ ἀφῆκεν ὅλας τὰς θύρας ἀνοικτάς. «Εἰς τὸν δρόμον ψυχὴ δὲν φαίνεται», εἶπε καὶ ἐγέλα διὰ τὸν φόβον τῆς κυρίας της.

Ἄλλὰ, ἐνῶ ἡ Μαρία ἐφλυάρει μὲ μίαν ἄλλην ὑπηρετρίαν εις τὴν βρύσιν, ἐμβῆκεν εις τὴν οἰκίαν εἰς τράγος, ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ ἐπῆγεν εις τὴν αἰθουσαν. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν εἰς μέγας καθρέπτης, ὁ ὁποῖος ἔφθανεν ἕως τὸ πάτωμα. Ὁ τράγος παρετήρησεν εις τὸν καθρέπτην, εἶδε τὴν εἰκόνα του καὶ ἐνόμισεν ὅτι εἶνε ἄλλος τράγος ἐκεῖ. Τότε ἤρχισε νὰ τὸν φοβερίζῃ μὲ τὰ κέρατα. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἐφαίνετο εις τὸν καθρέπτην, ἔκαμε τὸ ἴδιον. Τότε

ὁ τράγος θυμόνει καὶ ὀρμᾶ κατ' αὐτοῦ. Ἀλλά, ἀντὶ
νὰ κτυπήσῃ τὸν ξένον τράγον, ἐκτύπησε τὸν καθρέ-
πτῆν τόσον δυνατά, ὥστε ἔγεινε χίλια κομμάτια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἡ
ὑπηρέτρια καὶ ἤκουσε τὸν κρότον. Εὐθὺς τρέχει εἰς
τὴν αἴθουσαν καὶ τί βλέπει! Ὁ καθρέπτῆς ἦτο χί-
λια κομμάτια. Τότε ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ
καὶ νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ διώκῃ τὸν τράγον. Ἀλλά τί τὸ
ὄφελος πλέον; Ὁ καθρέπτῆς ἦτο καὶ πάλιν χίλια
κομμάτια.

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡ κυρία ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.
Ὅτε εἶδε τὸ κακόν, ἐπέπληξε τὴν ὑπηρέτριαν καὶ
ἐδίωξεν αὐτὴν ἐκ τῆς οἰκίας.

6. Τὸ ἀρνάκι.

Ἄρνάκι ἄσπρο καὶ παχύ,
τῆς μάννας του καμάρι,
ἐβγῆκεν εἰς τὴν ἐξοχὴ
κ' εἰς τὸ χλωρὸ χορτάρι.

Ἄπ' τὴν χαράν του τὴν πολλὴ
ἀπρόσεκτα ἠηδοῦσε,
τῆς μάννας του τὴν συμβουλὴ
καθόλου δὲν ἠψοῦσε.

« — Καθώς, παιδί μου, προχωρεῖς
καὶ ἴσ' ἂν ἐλάφι τρέχεις,
νὰ κακοπάθης ἤμπορεῖς,
καὶ πρέπει νὰ προσέχης».

Χανδάκι βρέθηκε βαθύ,
ὄρμα ἴσ' ἂν παλληκάρι,
νὰ τὸ πηδήσῃ προσπαθεῖ,
καὶ σπάζει τὸ ποδάρι.

Ἄλέξ. Κατακουζηνός

7. Τὸ εὐπειθὲς ἐρίφιον.

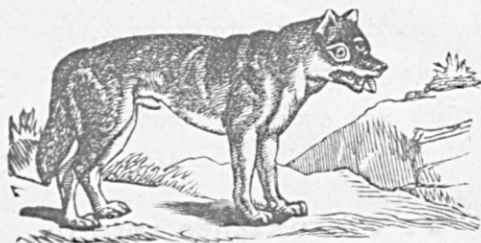
Μίαν φορὰν ἦτο μία αἶξ, ἡ ὁποία εἶχεν ἓν μικρὸν τέκνον, ἓν ἐρίφιον. Ἡ αἶξ τὸ ἠγάπα πολὺ. Μετέβαι-
νεν εἰς τοὺς λειμῶνας, συνήθροιζε χόρτα, ἔφερεν
αὐτὰ εἰς τὸν στάβλον καὶ τὰ ἐδίδεν εἰς τὸ τέκνον
της καὶ τὰ ἔτρωγεν.

Μίαν ἡμέραν ἐπεθύμησε τὸ τέκνον της νὰ ὑπάγῃ
μαζὶ μὲ αὐτὴν ἔξω εἰς τοὺς λειμῶνας. Τότε ἡ μή-
τηρ εἶπεν εἰς αὐτό « Ὅχι, ἀγαπητόν μου παιδίον.
Δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς μαζὶ μου. Εἶσαι ἀκόμη πολὺ
μικρὸν. Ὁ δρόμος εἶνε μακρὸς καὶ ὁ λύκος εἶνε ἔξω.
Μεῖνε ἐδῶ εἰς τὸν στάβλον καὶ κλεῖσε καλὰ τὴν
θύραν ἕως ὅτου ἔλθω καὶ σὲ καλέσω. Εἰς κἀνένα νὰ
μὴ ἀνοίξῃς».

Ἄφοῦ ἡ αἶξ ἔφυγεν, ἦλθεν ὁ λύκος. Εἶχε παρα-

τηρήσει ὅτι τὸ μικρὸν ἐρίφιον ἦτο μόνον εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εἶπε μὲ τὸν νοῦν του· «Τὸ ἐρίφιον εἶνε ἀνόητον. Θὰ μοῦ ἀνοίξῃ».

Ἐπῆγε λοιπόν, ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ εἶπε μὲ μαλακὴν φωνήν· «Καλὸν ἐρίφιον, ἀνοίξε. Σοῦ φέρω

ῶραϊα πράγματα». Ἀλλὰ τὸ ἐρίφιον εἶπεν· «Ὅχι, δὲν ἀνοίγω. Ἡ μήτηρ μου εἶπε νὰ μὴ ἀνοίξω εἰς κανένα, ἕως ὅτου ἔλθῃ».

Ἄφοῦ ὁ λύκος πολλὴν ὥραν περιέμενεν, ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐφοβήθη μήπως ἔλθωσιν οἱ κυνηγοὶ καὶ τὸν φονεύσωσιν.

Μετ' ὀλίγον ἤλθεν ἡ μήτηρ καὶ ἔφερεν εἰς τὸ ἐρίφιον χόρτα. Ὅτε ἤκουσε τί συνέβη, ἐπήνεσε τὸ παιδίον της καὶ εἶπεν εἰς αὐτό· «Ἐκαμες πολὺ καλὰ, τέκνον μου, νὰ μὲ ἀκούσης καὶ νὰ μὴ ἀνοίξης τὴν θύραν. Ὁ λύκος θὰ σὲ ἔτρωγεν». Τότε ἡ μήτηρ διηγήθη εἰς τὸ τέκνον της πόσον ἄγριος εἶνε ὁ λύκος, καὶ πόσα ἐρίφια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἀκούσῃ τὰς μητέρας των, εἶχε φάγῃ ἕως τότε.

Ὁ οὐρανός.

Ὅταν ὑψώσωμεν τὴν κεφαλὴν καὶ ἴδωμεν πρὸς τὰ ἐπάνω, βλέπομεν πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ οὐρανός φαίνεται ὅτι στηρίζεται εἰς τὰ βουνά, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν γῆν.

Ὁ οὐρανός πουθενὰ δὲν στηρίζεται. Φαίνεται μόνον ὅτι στηρίζεται. Ὅταν ἀναβῶμεν εἰς τὰ ὄρη καὶ ἴδωμεν πρὸς τὰ ἐπάνω, πάλιν θὰ ἴδωμεν τὸν οὐρανὸν πολὺ ὑψηλά. Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ οὐρανός ἔχει χρῶμα κυανοῦν. Ὁ οὐρανός τὴν ἡμέραν εἶνε φωτεινός καὶ τὴν νύκτα σκοτεινός. Εἰς τὸν οὐρανὸν εἶνε ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, τὰ ἄστρα καὶ τὰ νέφη.

Β'. ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

1. Αἱ μυῖαι καὶ τὸ μέλι.

Μίαν φορὰν εἶχε χυθῆ κατὰ γῆς ὀλίγον μέλι. Μετ' ὀλίγον αἱ μυῖαι, αἵτινες ἦσαν ἐκεῖ, ἤλθον εἰς τὸ μέλι, ἐκάθισαν ἐπάνω εἰς αὐτὸ καὶ ἔτρωγον μὲ πολλὴν λαιμαργίαν.

Ἄφου αἱ μυῖαι ἐχόρτασαν, ἤθελον νὰ φύγωσιν. Ἄλλὰ πῶς νὰ φύγωσιν! Οἱ πόδες των εἶχον κολλήσῃ εἰς τὸ μέλι, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πετάξωσιν. Ἐμειναν λοιπὸν ἐκεῖ καὶ ἐπνίγησαν ὄλαι.

Αἰσώπειος μῦθος.

2. Ἡ κίχλα καὶ τὰ μύρτα.

Μίαν φορὰν μία κίχλα ἔβασκεν εἰς ἓνα μυρσι-

νώνα. Τὰ μύρτα ἦσαν πολλά, καὶ ἡ κίχλα ἔτρωγε μὲ πολλήν λαιμαργίαν, χωρὶς νὰ προσέχη εἰς τίποτε ἄλλο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθεν εἰς κυνηγός. Ἡ κίχλα ἔτρωγεν ἀκαταπαύστως καὶ δὲν εἶδε τὸν κυνηγόν. Τὰ μύρτα ἦσαν πολὺ νόστιμα καὶ ἡ λαιμαργία τῆς πολὺ μεγάλη. Ὁ κυνηγός εἶδε τὴν κίχλαν, ἔρχεται σιγὰ σιγὰ πλησίον τῆς, τὴν σκοπεύει, τὴν πυροβολεῖ καὶ τὴν φονεύει.

Αἰδώπειος μῦθος.

3. Ἡ λαίμαργος Μαρία.

Μία μήτηρ εἶχεν ἓν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Μαρία.

Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας, ἐπειδὴ εἶχε πολλὰς ἐργασίας εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἶπεν εἰς τὴν κόρην τῆς· «Μαρία, φέρε ἓν λεμόνιον. Εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ράφιον».

Ὅτε ἡ Μαρία ἐπῆγεν εἰς τὸ ράφιον, ἐζήτηε νὰ εὔρη τι νὰ φάγη. Ἐκεῖ εἶδε τὸ δοχεῖον τοῦ μέλιτος. Ἄμα τὸ εἶδεν, ἐχάρη πολὺ καὶ εὐθὺς βυθίζει τὸν δάκτυλόν τῆς εἰς αὐτό.

Ἄλλ' αἰφνης αἰσθάνεται δριμυτάτους πόνους. Κᾶτι τι ἐδάγκασε τὸν δάκτυλόν τῆς πολὺ δυνατά. Ἡ Μαρία ἤρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ κλαίη πολὺ, καὶ εὐθὺς ἀποσύρει τὴν χεῖρά τῆς ἀπὸ τὸ δοχεῖον. Ἄλλὰ τί βλέπει! Εἷς μέγας καρκίνος ἐκρέματο ἐξ αὐτῆς.

Είχε συλλάβη διὰ τῆς χηλῆς του ἓνα δάκτυλον τῆς δυστυχοῦς Μαρίας καὶ δὲν ἤθελε μὲ κἀνένα τρόπον νὰ τὸν ἀφήσῃ. Ἡ μήτηρ της δηλαδή, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἡ Μαρία, εἶχε πωλήσῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ μέλι. Ἀλλά, ἐπειδὴ τὸ δοχεῖον ἔμενε κενόν, ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ καρκίνους, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀγοράσῃ ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἦθελε νὰ τοὺς μαγειρεύσῃ τὴν ἑσπέραν.

Ἄμα ἤκουσε τὰς φωνὰς τῆς Μαρίας ἡ μήτηρ, ἐνόμισεν ὅτι κἀτι κακὸν συνέβη εἰς τὴν κόρην της, καὶ εὐθὺς σπεύδει πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ τί νὰ ἴδῃ! Ἐνα καρκίνον νὰ κρέμαται ἀπὸ τὸν δάκτυλον αὐτῆς! Ἡ μήτηρ ἐνόησε τί συνέβη. Προσεπάθησε νὰ ἀποσπάσῃ τὸν καρκίνον ἀπὸ τὸν αἱματωμένον δάκτυλον τῆς κόρης της καὶ μετὰ πολὺν κόπον τὸ κατώρθωσεν. Ἀλλὰ τὸ αἷμα ἔτρεχε πολὺ ἀπὸ τὸν δάκτυλον. Τότε ἡ μήτηρ λέγει πρὸς αὐτήν· «Αὐτὰ παθαίνουσι, παιδίον μου, οἱ λαίμαργοι. Πόσους γνωρίζω ἐγώ, οἱ ὁποῖοι ἔπαθον ἕνεκα τῆς λαιμαργίας των! Πόσοι ὑγιέστατοι ἔχασαν τὴν ὑγείαν των, διότι ἦσαν λαίμαργοι καὶ ἔγειναν ἐλεεινοὶ ἄνθρωποι! Θέλεις καὶ σὺ νὰ γείνης δυστυχῆς καὶ ἐλεεινὸς ἄνθρωπος; Τότε ἔσολαίμαργος. Ἄλλως, ἂν θέλῃς νὰ μὴ γείνης δυστυχῆς, πρέπει νὰ μὴ εἶσαι λαίμαργος. Ποτὲ ὁ λαίμαργος δὲν ἔχει καλὸν τέλος».

Ὁ ἥλιος.

Ὁ ἥλιος εἶνε εἰς τὸν οὐρανόν. Ὁ ἥλιος εἶνε στρογγύλος ὡς σφαῖρα. Ὁ ἥλιος εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ ἥλιος φαίνεται μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ λάμπει περισσότερον ἀπὸ αὐτά, διότι εἶνε πλησιέστερος εἰς ἡμᾶς. Ὁ ἥλιος εἶνε πολὺν μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν γῆν. Ὁ ἥλιος φαίνεται μικρότερος, διότι εἶνε πολὺν μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς.

Ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ θερμαίνει. Ἄν δὲν ἦτο ὁ ἥλιος, ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἦτο σκοτεινὸς καὶ ὅλα τὰ πράγματα θὰ ἦσαν παγωμένα. Κάνεν ζῶον δὲν θὰ ἔζη καὶ κάνεν φυτὸν δὲν θὰ ἐφύετο ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ ἥλιος φαίνεται μόνον τὴν ἡμέραν. Ἀνατέλλει τὸ πρωὶ καὶ δύει τὴν ἑσπέραν. Τὸν ἥλιον τὸν ἔκαμεν ὁ Θεός.

Γ'. ΨΕΥΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ

1. Βοσκὸς ὁ ψεύστης.

*Ἐν παιδίον ἔβοσκε τὰ πρόβατά του πλησίον τοῦ χωρίου αὐτοῦ. Μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον ἤθελε νὰ παίξῃ, καί, χωρὶς νὰ εἶνε ἀλήθεια, ἐφώνησε δυνατὰ: «Λύκοι! λύκοι! τρέξατε δι' ὄνομα Θεοῦ! Λύκοι εἰς τὰ πρόβατα!».

Οἱ χωρικοὶ ἤκουσαν ὅτι λύκοι ἐπῆγαν εἰς τὰ πρόβατα καὶ εὐθύς ἔτρεξαν μὲ ξύλα καὶ μὲ ὄπλα νὰ φονεύσωσιν αὐτούς.

*Ἀλλὰ δὲν ἦτο ἀλήθεια. Τὸ παιδίον ἐψεύδετο. Ἦθελε μόνον νὰ παίξῃ καὶ νὰ γελάσῃ.

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἤρσεν εἰς τὸ παιδίον. Καί, ὅσάκις ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ, ἐφώναζε πάντοτε· «Λύκοι! λύκοι!» Οἱ χωρικοὶ μετέβησαν δύο καὶ τρεῖς φορές ἐκεῖ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εὔρισκον λύκους.

Μίαν ἡμέραν ἦλθον εἰς τὰ ἀληθινὰ λύκοι εἰς τὰ πρόβατα. Ἦτο φοβερὰ ἡ λύσσα αὐτῶν. Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τὸ παιδίον. Οἱ λύκοι ἔσχιζον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ πρόβατα. Πολλὰ ἠφάνισθησαν. Τὸ παιδίον ἐφώναζεν ὅσον ἠδύνατο δυνατώτερα τοὺς χωρικοὺς νὰ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν. Οὐδὲ κἂν ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸν τόπον των. Ἐνόμισαν ὅτι καὶ πάλιν τὸ παιδίον ἤθελε νὰ παίξῃ μὲ αὐτούς, ὅπως ἔπαιζε πάντοτε. Οἱ λύκοι τότε ἔφαγόν τινα πρόβατα, ἔσχισαν τὰ ἄλλα καὶ ἔφυγον. Ὁ ψεύστης βοσκὸς ἔμεινε χωρὶς πρόβατα.

Αἰσώπειος μῦθος.

- «Ὁ ψεύτης καὶ ὁ κλέφτης τὸν πρῶτον χρόνον χαίρονται»
— «Ὁ ψεύτης δὲν πιστεύεται, καὶ ὅταν λέγῃ ἀλήθεια».
— «Εἶπερ ψέμμα, καὶ ἐγεύθησ' ἄλῃς ἀλήθεια, καὶ δὲν δειπνᾷς».

2. Οἱ δύο ξυλοκόποι.

Εἰς πτωχὸς ξυλοκόπος ἔκοπτε ξύλα εἰς τὴν ὄχθην ἑνὸς ποταμοῦ. Ἐνῶ δὲ ἔκοπτε ξύλα, φεύγει ὁ πέλεκυς ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ πίπτει εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ δυστυχὴς ξυλοκόπος ἔμεινε χωρὶς πέλεκυν. Δὲν

ἠδύνατο πλέον νὰ κόπτη ξύλα. Δὲν ἠδύνατο ἐπίσης καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ποταμὸν, διότι ὁ ποταμὸς ἦτο βαθὺς καὶ τὸ ρεῦμα ἰσχυρόν. Θὰ ἐπνίγετο. Ἐσταύρωσε λοιπὸν τὰς χεῖράς του, ἐκάθισεν εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἔβλεπε τὸν ποταμὸν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τότε κατὰ τύχην διήρχετο ἀπ' ἐκεῖ εἰς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. Εἶδε τὸν πτωχὸν ἄνθρωπον, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν βοηθήτῃ. Ἀμέσως ρίπτεται εἰς τὸν ποταμὸν, βυθίζεται εἰς τὸν πυθμένα καὶ φέρει εἰς τὸν πτωχὸν ξυλοκόπον ἓνα χρυσοῦν πέλεκυν.

Ὁ ἄγγελος, ἵνα δοκιμάσῃ τὸν ξυλοκόπον, ἐρωτᾷ· «Αὐτὸς εἶνε ὁ πέλεκυς σου;». — «Ὅχι, αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἰδικός μου πέλεκυς», εἶπεν ὁ ξυλοκόπος. Ὁ ἄγγελος βυθίζεται καὶ πάλιν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ φέρει εἰς τὸν ξυλοκόπον ἓνα ἀργυροῦν πέλεκυν. «Μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ πέλεκυς σου;», τὸν ἐρωτᾷ πάλιν. «Ὅχι», ἀπαντᾷ ὁ ξυλοκόπος, «αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ ἰδικός μου πέλεκυς». Ὁ ἄγγελος τότε βυθίζεται καὶ τρίτην φορὰν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ φέρει τὸν ἀληθινὸν πέλεκυν τοῦ ξυλοκόπου. Οὗτος, ἅμα εἶδεν αὐτόν, τὸν ἐγνώρισε καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄγγελον· «Νά! αὐτὸς εἶνε ὁ ἰδικός μου πέλεκυς».

Ὁ ἄγγελος πολὺ εὐχαριστήθη διὰ τὴν φιλαλήθειαν τοῦ ξυλοκόπου καὶ ἐχάρισεν εἰς αὐτόν καὶ τοὺς ἄλλους δύο πελέκεις, τὸν χρυσοῦν καὶ τὸν ἀργυροῦν.

Ὁ ξυλοκόπος πλήρης χαρᾶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ

χωρίον του, εὔρε τούς φίλους καὶ τούς συγγενεῖς του καὶ διηγῆθη εἰς αὐτούς ὅσα συνέβησαν.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ εἷς πονηρὸς ἄνθρωπος. Ἐπεθύμησε νὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς ἓνα χρυσοῦν καὶ ἓνα ἀργυροῦν πέλεκυν. Ἐρχεται λοιπὸν εἰς τὸν ἴδιον ποταμόν, ρίπτει ἐπίτηδες τὸν πέλεκυν εἰς αὐτόν, κἀθηται ἔπειτα εἰς τὴν ὄχθην καὶ ἀρχίζει νὰ κλαίῃ.

Τότε παρουσιάσθη πάλιν ὁ ἄγγελος. Ἠρώτησε τὸν πονηρὸν ἄνθρωπον, διατί κλαίει, καὶ ἔμαθε τὴν αἰτίαν. Ὁ ἄγγελος ἐβυθίσθη εἰς τὸν ποταμόν, ἔφερεν ἓνα πέλεκυν χρυσοῦν, τὸν ἔδειξεν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἠρώτησε· «Μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ πέλεκυς σου;» — «Μάλιστα», εἶπεν ἐκεῖνος, «αὐτὸς εἶνε ὁ πέλεκυς μου! Βέβαια, αὐτὸς εἶνε!».

Ὁ ἄγγελος ὠργίσθη πολὺ διὰ τὸ ψεῦδος τοῦ πονηροῦ τούτου ἀνθρώπου. Ἐλαβε τὸν χρυσοῦν πέλεκυν, τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμόν καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν οὐδὲ τὸν ἰδικόν του.

Αἰσώπειος μῦθος.

3. Τὸ καλὸν παιδίον.

Μίαν φορὰν ὁ βασιλεὺς ἐνὸς τόπου ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ εἰς κυνήγιον. Πλησίον τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ ἦτο ἓν δάσος, εἰς τὸ ὅποῖον ἦσαν πολλαὶ πέρδικες, λαγοὶ καὶ δορκάδες καὶ ἐπεθύμησε νὰ κυνηγήσῃ ἐκεῖ. Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν κυνηγόν του, ἐνεδύθη ὠραίαν

κυνηγετικήν ένδυμασίαν, έλαβεν έν καλόν δίκαννον όπλον, έφώναξε τούς κυνηγετικούς του κύνας και έξήλθεν είς τό κυνήγιον.

Ένώ έκυνήγουν είς τό δάσος, παρετήρησεν έν μικρόν παιδίον μέ χωρικά ένδύματα ένδεδυμένον, τό όποϊον έκάθητο ύπό έν δένδρον και έκλαιε πολύ.

Ό βασιλεύς τό έλυπήθη και ήθελε νά μάθη διατί κλαίει. "Ερχεται λοιπόν πλησίον του και λέγει: «Μικρέ μου, διατί κλαίεις τόσο πολύ;» — «Άχ!», είπε τό παιδίον, «ή μήτηρ μου ήτο πολύν καιρόν άσθενής και μέ έστειλεν ό πατήρ μου είς τήν πόλιν νά πληρώσω τόν φαρμακοποιόν. Άλλά έχασα τό χρηματοφυλάκιον είς τόν δρόμον και τώρα δέν ήξεύρω τί νά κάμω!».

Ό βασιλεύς ώμίλησε μυστικά όλίγους λόγους μέ τόν κυνηγόν του. Μετά τοϋτο έξάγει έκ τοϋ θυλακίου του έν μικρόν έρυθρόν χρηματοφυλάκιον έκ μετάξης, έντός τοϋ όποϊου ήταν χρυσά νομίσματα, και λέγει πρós τό παιδίον: «Μήπως είνε αυτό τό χρηματοφυλάκιόν σου, μικρέ μου;». — «Όχι», άπήντησε τό παιδίον, «τό ίδικόν μου χρηματοφυλάκιον ήτο πρόστυχον και δέν είχε μέσα χρυσά νομίσματα». — «Μήπως είνε αυτό;», είπε τότε ό κυνηγός, δεικνύων είς τό παιδίον έν πρόστυχον έκ δέρματος χρηματοφυλάκιον. «Μάλιστα, κύριε», έκραξε τό παιδίον πλήρες χαράς, «αυτό είνε!». Ό κυνηγός τότε έδωκε τό χρηματοφυλάκιον είς τό παιδίον.

Ὁ βασιλεὺς εὐχαριστήθη πολὺ διὰ τὴν φιλαλήθειαν τοῦ παιδίου καὶ εἶπε πρὸς αὐτό· «Ἐπειδὴ εἶσαι πολὺ καλὸν παιδίον καὶ δὲν λέγεις ψεύματα, σοῦ χαρίζω καὶ τὸ χρηματοφυλάκιον αὐτὸ μαζί με τὰ χρυσᾶ νομίσματα!».

Τὸ παιδίον ἔλαβεν αὐτά, εὐχαρίστησε τοὺς κунηγούς καὶ ἔφυγε πλήρες χαρᾶς.

Λέγε τὴν ἀλήθεια,
νάχης τὸ Θεὸ βοήθεια.

Ἡ σελήνη.

Τὴν νύκτα ὁ ἥλιος δὲν φαίνεται εἰς τὸν οὐρανόν. Τὴν νύκτα φαίνονται εἰς τὸν οὐρανόν τὰ ἄστρα καὶ ἐνίοτε ἡ σελήνη. Ἡ σελήνη εἶνε πολὺ μικροτέρα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀπὸ τὰ περισσότερα ἄστρα. Ἡ σελήνη φαίνεται μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ἄστρα, διότι εἶνε πλησίον εἰς ἡμᾶς. Ἡ σελήνη ἔχει, ὅπως καὶ ἡ γῆ, ὄρη καὶ φάραγγας. Ἐκεῖνα τὰ σκοτεινά, τὰ ὅποια φαίνονται εἰς τὴν σελήνην, εἶνε τὰ ὄρη καὶ αἱ φάραγγες αὐτῆς. Ἡ σελήνη φωτίζει τὴν νύκτα. Τὸ φῶς τῆς σελήνης δὲν εἶνε τόσον λαμπρόν, ὅσον εἶνε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἡ σελήνη λαμβάνει διάφορα σχήματα. Ἄλλοτε ἡ σελήνη φαίνεται ὡς ἓν δρέπανον, ἄλλοτε ὡς ὀλόκληρος δίσκος καὶ ἄλλοτε ὡς ἥμισυς δίσκος. Ὄταν ἡ σελήνη φαίνεται ὡς ὀλόκληρος δίσκος, λέγεται πανσέληνος.

Τὴν σελήνην, ὅπως καὶ τὸν ἥλιον, τὴν ἔκαμεν ὁ Θεός.

Δ'. ΚΛΟΠΗ ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΤΗΣ

1. 'Ο μικρός Δημήτριος.

Μίαν φοράν ἦτο εἷς γέρον κυνηγός, ὅστις ἐλέγετο Πέτρος. Ὁ κυνηγός εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἓνα παπαγάλον, τὸν ὁποῖον εἶχε διδάξῃ νὰ προφέρῃ λέξεις τινάς. Ὅτε ὁ κυνηγός ἐφώναζε· «Παπαγάλε, ποῦ εἶσαι;», ὁ παπαγάλος ἐφώναζε πάντοτε· «'Εδῶ εἶμαι».

Ἐκεῖ εἰς τὴν γειτονίαν ἦτο ἓν μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Δημήτριος. Ὁ μικρὸς Δημήτριος εὐχαριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὸν παπαγάλον καὶ ἐπήγαινε συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυνηγοῦ.

Μίαν φοράν ὁ κυνηγός ἔλειπεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ὅτε ὁ μικρὸς Δημήτριος εἶχεν ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν παπαγάλον. Ἰδὼν δὲ ὅτι κανεὶς δὲν ἦτο ἐκεῖ, ἐπῆρε τὸ πτηνόν, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν κόλπον του καὶ ἐκίνησε νὰ φύγῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤλθεν ὁ κυνηγός. Ἦθελε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Δημήτριον καὶ ἐφώναξεν, ὅπως συνήθιζε· «Παπαγάλε, ποῦ εἶσαι;». Ὁ παπαγάλος ἀμέσως τότε ἐφώναξεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Δημητρίου ὅσον ἠδύνατο δυνατά· «'Εδῶ εἶμαι».

Τί ἐντροπή! Ὁ Δημήτριος ποτὲ δὲν ἐπῆγε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυνηγοῦ. Ἐντρέπετο καὶ νὰ τὸν ἴδῃ.

2. Τὸ τίμιον παιδίον.

Ἐν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Πέτρος, εὔρεν εἰς τὸν δρόμον ἓν μαχαιρίδιον. Τὸ μαχαιρίδιον εἶχε λευκὴν λαβὴν ἀπὸ κόκκαλον καὶ δύο μικρὰς λεπίδας. Ἦτο πολὺ μικρὸν καὶ πολὺ ὠραῖον. Ὁ Πέτρος εὐχαριστήθη πολὺ. « Ἄχ! νὰ ἦτο ἰδικόν μου », ἔλεγε, « Πόσον θὰ ἔχαιρον! Ἄλλ' εἶνε ξένον καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ κρατήσω. Εἶνε μεγάλη ἀμαρτία! Ἀμέσως πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψω εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὸ ἔχασεν ».

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἐκεῖ εἰς ξένος, ὅστις ἐβλεπεν ὄλονέν εἰς τὴν γῆν. Ὁ Πέτρος τὸν εἶδεν, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησε· « Μήπως ἐχάσατε τίποτε, κύριε ; » — « Μάλιστα, παιδίον μου », εἶπεν ὁ ξένος, « ἔχασα ἓν μαχαιρίδιον μὲ λευκὴν λαβὴν ἀπὸ κόκκαλον καὶ μὲ δύο λεπίδας » — « Τὸ ἦρα ἐγώ », εἶπεν ὁ Πέτρος. Καὶ ἀμέσως ἐπέστρεψεν εἰς τὸν ξένον τὸ μαχαιρίδιόν του.

Ὁ ἄνθρωπος ἐχάρη πολὺ διὰ τὴν τιμιότητα τοῦ Πέτρου καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· « Εὐχαριστῶ, καλὸν μου παιδίον. Νὰ σὲ χαίρωνται οἱ γονεῖς σου! Θὰ γείνης πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ὅταν μεγαλώσῃς ».

— « Κυνήγα τὸ καλὸν καὶ μὴ κουράζεσαι ».

Τὰ ἄστροα.

Τὴν νύκτα φαίνονται τὰ ἄστροα εἰς τὸν οὐρανόν. Τὰ ἄστροα εἶνε στρογγύλα. Τὰ ἄστροα στίλβουσι. Τὰ ἄστροα εἶνε πολὺ μεγάληα. Πολλὰ ἄστροα εἶνε μεγάληα, ὅσον ὁ ἥλιος, καὶ πολλὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτόν. Τὰ ἄστροα φαίνονται μικρά, διότι εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἡμᾶς. Τὰ ἄστροα θὰ ἐφώτιζον τὴν γῆν, ὅσον καὶ ὁ ἥλιος, ἐὰν ἦσαν τόσον πλησίον εἰς τὴν γῆν, ὅσον εἶνε καὶ ὁ ἥλιος. Τὰ ἄστροα εἶνε καὶ τὴν ἡμέραν εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ δὲν φαίνονται. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν ἀφίνει ταῦτα νὰ φαίνωνται κατὰ τὴν ἡμέραν. Τὸ πολὺ φῶς τοῦ ἡλίου σκοτίζει τὸ ὀλίγον φῶς τῶν ἄστροων. Τὰ ἄστροα ἔχουσιν ὄρη καὶ θαλάσσας, ὅπως καὶ ἡ γῆ. Τὰ ἄστροα εἶνε ἀμέτρητα. Τὰ ἄστροα τὰ ἕκαμεν ὁ Θεός.

Ε΄. ΣΚΑΙΟΤΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗ

1. Ὁ ξύλινος πούς.

Μίαν φορὰν τὰ παιδία ἐνὸς χωρίου ἔπαιζον ἐξω εἰς τὸν δρόμον. Τότε ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ εἰς χωλὸς γέρων, ὅστις εἶχε τὸν ἕνα πόδα ξύλινον. Ἐν ἀπὸ τὰ παιδία, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Ἥλιας, ἐπήγαινεν ὀπίσω ἀπὸ τὸν γέροντα καὶ περιεπάτει καὶ αὐτός, ὅπως καὶ ὁ γέρων. Τὰ ἄλλα παιδία ἐγέλων.

Ὁ γέρων δὲν ἐγνώριζε, διατί ἐγέλων τὰ παιδία. Αἴφνης στρέφεται καὶ βλέπει τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τὸν περιεγέλα. Ἐδάκρυσεν ὁ γέρων καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· «Μὲ περιγελαῖς,

παιδίον μου, διότι ἔχω τὸν ἕνα πόδα ξύλινον καὶ δὲν δύναμαι νὰ περιπατήσω; Καὶ ἐγὼ μίαν φορὰν εἶχον τοὺς δύο πόδας μου, ὅπως καὶ σύ. Ἀλλὰ μία σφαῖρα εἰς τὸν πόλεμον, ὅτε ἤμην στρατιώτης, ἔκοψε τὸν ἕνα μου πόδα καὶ ἔγεινα χωλός. Εἶνε πολὺ κακὰ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα περιγελῶσι τοὺς γέροντας καὶ τοὺς χωλοὺς ἀνθρώπους. Ἐντροπή σας! δὲν φοβεῖσθε τὸν Θεόν;». Καὶ ἔφυγεν ὁ γέρων πολὺ λυπημένος.

Ὅλα τὰ παιδιά ἐλυπήθησαν τὸν γέροντα καὶ μετενόησαν διὰ τὴν κακὴν των πράξιν. Ἐπέπληξαν δὲ πολὺ τὸν Ἥλιον, ὅστις ποτὲ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ περιγελάσῃ κανένα ἄνθρωπον.

2. Ὁ ξένος.

Μίαν φορὰν ἕν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Κωνσταντῖνος, ἔπαιζε μὲ πολλὰ ἄλλα παιδιά εἰς τὸν δρόμον. Τότε εἷς ξένος κύριος ἦλθεν ἐκεῖ καὶ μὲ εὐγένειαν πολλὴν τὰ παρεκάλεσε νὰ τοῦ δείξωσι τὸν δρόμον διὰ τὸ πλησίον χωρίον. «Ἐλθετε μαζί μου. Θὰ σᾶς δείξω ἐγὼ τὸν δρόμον», εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος. Καὶ ἐπῆγε μαζί μὲ τὸν ξένον καὶ ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον.

Ὁ ξένος εὐχαρίστησε τὸν Κωνσταντῖνον μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν μίαν δραχμὴν. Ὁ Κωνσταντῖνος ὅμως τοῦ εἶπε· Σᾶς ἔδειξα μὲ

εὐχαρίστησίν μου τὸν δρόμον καὶ θὰ ἦτο ἐντροπή νὰ δεχθῶ χρήματα δι' αὐτό. "Ωρα καλή, ξένη! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάττη εἰς τὸν δρόμον!». Καὶ ἔφυγεν ἀμέσως ὁ Κωνσταντῖνος.

Τὰ νέφη.

Ἐνίοτε εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ὑπάρχει κανὲν νέφος. Ὁ οὐρανὸς τότε εἶνε καθαρὸς. Ἐνίοτε ὅμως ὑπάρχουσι νέφη, ἄλλοτε πολλὰ καὶ ἄλλοτε ὀλίγα. Τὰ νέφη εἶνε πολλῶν εἰδῶν. Τινὰ νέφη εἶνε μικρὰ καὶ ὁμοιάζουσι μὲ βάμβακα. Ἄλλα νέφη εἶνε μεγάλα καὶ ὁμοιάζουσι μὲ ὄρη. Τινὰ νέφη ὁμοιάζουσι μὲ ἀνθρώπους, ἄλλα ὁμοιάζουσι μὲ πρόβατα καὶ ἄλλα μὲ διάφορα ἄλλα ζῶα. Τινὰ νέφη εἶνε ἐσχισμένα ὡς ῥάκη, ἄλλα εἶνε ὄγκοι μεγάλοι καὶ πυκνοί. Οἱ ὄγκοι οὗτοι ἄλλοτε κινουῦνται καὶ ἄλλοτε μένουσιν ὡς ὑψηλοὶ τοῖχοι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ ἀσάλευτοι. Τινὰ νέφη καταβαίνουσιν εἰς τὰ ὄρη καὶ σκεπάζουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν. Ἄλλα νέφη καταβαίνουσι παρακάτω ἀπὸ τὰς κορυφὰς καὶ κινουῦνται εἰς τὸ μέσον αὐτῶν. Τότε αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων φαίνονται ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ νέφη πολὺ εὐμορφα. Τὰ νέφη ἄλλοτε εἶνε λευκὰ καὶ ἄλλοτε εἶνε μαῦρα. Ὠραιότατα χρώματα ἔχουσι τὰ νέφη κατὰ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Εἰς τὰ νέφη γίνονται αἱ βρονταὶ καὶ αἱ ἀστραπαί. Ἀπὸ τὰ νέφη πίπτει ἡ βροχὴ καὶ ἔρχονται οἱ κεραυνοί.

ΣΤ'. ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ ΚΑΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

1. Ἐλαφος καὶ ἄμπελος.

Κυνηγοὶ τινες ἐδίωκον μίαν ἔλαφον. Ἡ ἔλαφος,

διὰ τὴν σωθῆ, τρέχει μὲ ὅλην αὐτῆς τὴν δύναμιν, εὐρίσκει ἓνα ἀμπελῶνα, εἰσέρχεται εἰς αὐτὸν καὶ κρύπτεται ὀπισθεν μιᾶς ἀμπέλου.

Ἡ ἀμπελος εἶχε πολλὰ φύλλα. Τὰ φύλλα ἐσκέ-

παζον πολὺ καλὰ τὴν ἔλαφον, καὶ δὲν ἐφαίνετο διόλου. Οἱ κυνηγοὶ ἐπέρασαν ἀπ' ἐκεῖ, δὲν εἶδον τὴν ἔλαφον, ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον καὶ ἐστάθησαν νὰ ἀναπαυθῶσιν.

Ἡ ἔλαφος ἐνόμισεν ὅτι ἐσώθη πλέον. Τότε ἡ ἀχάριστος ἤρχισε νὰ τρώγῃ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου, τὰ ὁποῖα τὴν εἶχον σώσῃ ἀπὸ τοὺς κυνηγούς. Τὰ φύλλα ὡς ἐκ τούτου ἐσεύοντο. Οἱ κυνηγοί, οἵτινες ἴσταντο ἐκεῖ πλησίον, εἶδον ὅτι ἐσεύοντο τὰ φύλλα καὶ ἐνόμισαν ὅτι ζῶόν τι ἐκρύπτετο ἐκεῖ. Πλησιάζουσι λοιπὸν σιγὰ σιγὰ, πυροβολοῦσι καὶ φονεύουσι τὴν ἔλαφον.

Αἰσώπειος μῦθος.

2. ΜΥΡΜΗΞ καὶ περιστέρα.

Μίαν φορὰν εἰς μύρμηξ ἐδίψησε. Κατέβη λοιπὸν εἰς τὸν ποταμόν, ὅστις ἔρρεεν ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἤρχισε

νά πίνη. Ἀλλὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ ἦτο ἰσχυρὸν καὶ παρέσυρε τὸν μύρμηκα. Ὁ δυστυχῆς ἐκινδύνευε νὰ πνιγῆ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μία περιστερὰ ἐκάθητο εἰς ἓν δένδρον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἡ περιστερὰ εἶδε τὸν δυστυχῆ μύρμηκα, τὸν ἐλυπήθη καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν σώσῃ. Κόπτει λοιπὸν ἓν φύλλον ἀπὸ τὸ δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο, καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὸν ποταμόν. Ὁ μύρμηξ ἀναβαίνει τότε ἐπάνω εἰς τὸ φύλλον καὶ σώζεται. Δὲν ἐπνίγη. Ἐπέρασε, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε, εἰς τὴν ξηράν.

Ἐνῶ ἐγίνοντο ταῦτα, εἰς κυνηγὸς εἶδε τὴν περιστερὰν. Ἐρχεται σιγὰ σιγὰ πλησίον αὐτῆς καὶ σκοπεύει τὴν περιστερὰν. Ὁ μύρμηξ εἶδε τὸν κυνηγὸν ὅτι ἐσκόπευε τὴν περιστερὰν. Τρέχει λοιπὸν ἀμέσως πρὸς αὐτὸν καὶ δαγκάνει τὸν πόδα αὐτοῦ μὲ ὄσσην δύναμιν εἶχεν. Ὁ κυνηγὸς ἀπὸ τὸν πόνον ρίπτει τὸ ὄπλον του κατὰ γῆς καὶ οὕτω σώζεται ἡ περιστερὰ.

Αἰδιώπειος μῦθος.

Ἡ γῆ.

Ἡ γῆ εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ γῆ εἶνε μικροτέρα ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν σελήνην. Ἡ γῆ εἶνε στρογγύλη, ὅπως ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἄστρα.

Ἡ γῆ εἶνε σκοτεινὴ. Ἰδικὸν τῆς φῶς δὲν ἔχει. Τὴν γῆν φωτίζει ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα. Ἡ γῆ ἔχει ὄρη, λόφους, δάση, πεδιάδας, ἀγρούς, πόλεις καὶ χωρία.

Ἡ γῆ ἔχει προσέτι καὶ πηγὰς, ῥυάκια, ποταμοὺς καὶ θαλάσσης. Ὁ χρυσός, ὁ ἄργυρος, ὁ μόλυβδος, ὁ σίδηρος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέταλλα εὐρίσκονται εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἡ μύλεα, ἡ ῥοδακινέα, ἡ ἐλαία, ἡ ἀμπελος, ὁ σίτος καὶ ὅλα τὰ ἄλλα φυτὰ φύονται καὶ αὐξάνουσιν εἰς τὴν γῆν. Εἰς τὴν γῆν ζῶσιν ὁ λέων, ὁ ἐλέφας, ὁ ἵππος, τὸ πρόβατον, ἡ ἀγέλας, ὁ αἰετός, ἡ ἀηδὼν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα. Εἰς τὴν γῆν ζῶσιν ἐπίσης καὶ οἱ ἄνθρωποι. Ἡ γῆ εἶνε ἐστολισμένη μὲ χλόην καὶ μὲ ἄνθη. Τὴν γῆν καὶ ὅλα, ὅσα εἶνε εἰς τὴν γῆν, τὰ ἔκαμεν ὁ Θεός.

Ζ'. ΑΣΠΛΑΓΧΝΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

1. Ἡμίονος καὶ ὄνος.

Μίαν φορὰν εἰς ὀνηλάτης ἐφόρτωσε τὸν ὄνον του καὶ τὴν ἡμίονόν του μὲ ξύλα καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγορὰν νὰ τὰ πωλήσῃ. Τὸ φορτίον τοῦ ὄνου ἦτο πολὺ βαρὺ, καὶ δὲν ἠδύνατο ὁ δυστυχῆς μὲ εὐκολίαν νὰ περιπατῇ.

Ἐν τούτοις, ἐνόσω ὁ δρόμος ἦτο ὀμαλός, ὁ ὄνος ἀργὰ ἀργὰ ἐπροχώρει πάντοτε. Ὅτε ὅμως ἐφθασαν εἰς ἓν ἀνηφορικὸν μέρος, ὁ ὄνος δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατῇ.

Τότε ὁ δυστυχῆς παρεκάλεσε τὴν ἡμίονον νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ λάβῃ ὀλίγα ξύλα ἀπὸ τὰ ἰδικά του, διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ ὀλίγον. Ἀλλ' ἡ ἡμίονος δὲν τὸν ἐλυπηθῆ. Ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της, χωρὶς νὰ τὴν μέλη καθόλου διὰ τὸν ὄνον. Ὁ κακόμοιρος ὁ ὄνος δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ. Ἐσκόνταψεν, ἐγονάτισε, κατεκρημνί-

σθη καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια. Ὁ ὀνηλάτης ἔλαβε τότε ὅλα τὰ ξύλα καὶ τὰ ἐφόρτωσεν εἰς τὴν ἡμίονον.

Ἡ ἡμίονος φορτωμένη μὲ τόσον πολὺ φορτίον δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀναβαίνει τὸν ἀνήφορον μὲ εὐκολίαν. Ἰδρῶνεν, ἤσθμαιεν, ἐσκόνταπτεν, ἐστέκετο. Τίποτε ὅμως δὲν τὴν ὠφέλει. Ὁ ὀνηλάτης ἤρχετο κατόπιν τῆς καὶ τὴν ἐκτύπα μὲ ἓν ξύλον τόσον δυνατά, ὥστε ἡ ἡμίονος, καὶ χωρὶς νὰ δύναται, ἠναγκάζετο νὰ προχωρή. Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καταφορτωμένη καὶ ξυλοκοπούμενη, ἐπροχώρησε πολλὴν ὥραν ἕως οὗτου ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγοράν.

Αἰσώπειος μῦθος.

2. Ὁ Παῦλος καὶ ἡ πεταλοῦδα.

Ἐν μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Παῦλος, ἐξῆλθε μίαν ὠραίαν ἡμέραν τῆς ἀνοίξεως εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οἱ πράσινοι λειμῶνες, τὰ ἠνθισμένα δένδρα καὶ τὰ κελαδοῦντα πτηνὰ εὐχαρίστουν αὐτὸν πολὺ. Ἐκεῖ εἶδε μίαν ὠραίαν πεταλοῦδαν μὲ χρωματιστὰ πτερά. Ἡ πεταλοῦδα ἐπέτα ἀπὸ ἓν ἄνθος εἰς ἄλλο.

Ὁ Παῦλος ἤθελε νὰ συλλάβῃ αὐτήν. Ἐλαβε τὸν πῖλόν του εἰς τὰς χεῖρας, ἐκυνήγησε τὴν ὠραίαν πεταλοῦδαν καὶ τὴν ἐπέτυχεν ἐπάνω εἰς ἓν ὠραῖον

κόκκινον ἀνθύλλιον. Ἔβαλε τότε ἐπάνω της τὸν πῖλόν του καὶ τὴν συνέλαβεν.

Ἡ δυστυχῆς ἤρχισε τότε νὰ τὸν παρακαλῆ καὶ νὰ λέγῃ· «Καλὸν παιδίον, χάρισέ μου τὴν ζωὴν! Τί θὰ καταλάβῃς, ἂν μὲ φονεύσῃς; Δὲν μὲ ἀφίνεις νὰ χαίρω καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὴν τὴν ὠραίαν γῆν;».

Τὸ παιδίον ἐλυπήθη τὴν δυστυχῆ καὶ εἶπε· «Ναί, πήγαινε, ὠραία μου πεταλοῦδα! Δὲν θὰ σοῦ στερήσω τὴν ζωὴν, διότι ὁ καλὸς Θεὸς ἔκαμε καὶ σέ, διὰ νὰ χαίρῃς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον».

Ὁ Παῦλος ἀφῆκεν αὐτὴν ἐλευθέραν. Ἡ πεταλοῦδα τότε εὐθυμος ἐπέτα καὶ ἐκάθητο πάλιν πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ὠραῖα ἄνθη.

3. Ἡ εὐσπλαγχνὸς Ἀγλαΐα.

Μίαν φορὰν ἦτο χειμῶν πολὺ ψυχρὸς. Χιόνες καὶ πάγοι ἐσκέπαζον ὅλα, καὶ βουνὰ καὶ χωράφια καὶ δένδρα καὶ πεδιάδας. Τὰ κακόμοιρα τὰ πουλάκια πουθενὰ δὲν εὕρισκον νὰ βοσκήσωσιν. Ἐπλησίαζον νὰ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τὴν πείναν».

Ἐκεῖ εἰς μίαν οἰκίαν ἦτο ἓν μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Ἀγλαΐα. Ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα συνέλεγε τὰ ψίγαλα, τὰ ὁποῖα ἔμενον εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τὸ φαγητόν, καὶ τὰ ἐφύλαττεν. Ἐξήρχετο δύο φορὰς τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ τὰ ἐσκόρπιζεν. Ἦρχοντο ἔπειτα τὰ πουλάκια καὶ τὰ ἔτρωγον. Ἄλλ'

ἀπὸ τὸ πολὺ δυνατὸν ψῦχος, ὅτε ἡ Ἀγλαΐα ἐπέ-
στρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔτρεμεν ὅλη.

Μίαν ἡμέραν τὴν εἶδον οἱ γονεῖς τῆς ὅτι ἔρριπτε
τὰ ψίχαλα εἰς τὴν αὐλήν. Ἦλθον πλησίον τῆς καὶ
τὴν ἠρώτησαν· «Τί κάμνεις αὐτοῦ, Ἀγλαΐα;».

— «Αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι ἐσκέπασαν ὅλην τὴν
γῆν», εἶπεν ἡ Ἀγλαΐα, «καὶ τὰ κακόμοιρα τὰ
πουλάκια δὲν εὐρίσκουσι πουθενὰ τροφήν. Φέρω αὐτὰ
τὰ ψίχαλα εἰς τὰ δυστυχῆ, καὶ τρώγουσι καὶ αὐτὰ
ὀλίγον». — «Πολὺ καλὰ κάμνεις, Ἀγλαΐα», εἶπον
οἱ γονεῖς τῆς. «Καὶ αὐτὰ τὰ κακόμοιρα ἔχουσι ψυχὴν,
ὅπως καὶ ἡμεῖς. Καὶ αὐτὰ λυποῦνται, ὅταν τὰ
βλάπτωσι, καὶ εὐχαριστοῦνται, ὅταν τὰ ἀγαπῶσι
καὶ τὰ βοηθῶσιν, ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡμεῖς
λυπούμεθα, ὅταν μᾶς βλάπτωσι, καὶ εὐχαριστού-
μεθα, ὅταν μᾶς ἀγαπῶσι καὶ μᾶς βοηθῶσιν».

4. Οἱ σπῆνοι.

Μίαν φορὰν δύο μικροὶ ἀδελφοί, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ

Ἐλένη ἐξεκίνησαν ἐκ τοῦ χωρίου των νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν μύλον. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἦτο φορτωμένος μὲ ἓν σακκίδιον πλήρες σίτου, τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὸν μύλον, διὰ νὰ τὸ ἀλέσωσιν. Ὁ χειμὼν ἦτο βαρύτατος. Ἡ χιὼν εἶχε σκεπάσῃ ὅλην τὴν γῆν καὶ ὁ ἄνεμος ἦτο παγερός.

Ἐνῶ διήρχοντο ἐκ τοῦ κήπου τοῦ μυλωτροῦ, παρετήρησαν ὀλίγους σπίνους ἐπάνω εἰς τὸν φράκτην. Οἱ σπῖνοι ἐφαίνοντο πολὺ πεινασμένοι, διότι ὡς ἐκ τῶν χιόνων δὲν εὔρισκον πουθενὰ τροφήν οἱ δυστυχεῖς. Ἡ μικρὰ Ἐλένη εὐσπλαγχνίσθη ἐξ ὅλης καρδίας τὰ μικρὰ πτηνά. Ἦνοιξε τὸ σακκίδιον της, ἔλαβεν εἰς τὴν μικρὰν της χεῖρα ὀλίγους κόκκους σίτου καὶ ἐσκόρπισεν αὐτοὺς κατὰ γῆς.

Ὅτε τὴν εἶδεν ὁ ἀδελφός της, τὴν ἐπέπληξε καὶ εἶπεν· « Ἀνόητη! Νὰ ἴδῃς τώρα τί ἔχεις νὰ πάθῃς μὲ αὐτό, τὸ ὁποῖον ἔκαμες! Θὰ λάβῃς ὀλιγώτερον ἄλευρον καὶ θὰ σὲ τιμωρήσωσι διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς μας ».

Ἡ Ἐλένη ἐφοβήθη καὶ εἶπεν· « Αἶ, τώρα τί νὰ γείνη! Ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω, ἀλλ' οἱ γονεῖς μας εἶνε καλοὶ καί, ὅταν μάθωσιν ὅτι ἦσαν καταπεινασμένα τὰ κακόμοιρα τὰ πουλάκια, θὰ τὰ λυπηθῶσι καὶ αὐτοί. Ἐπειτα καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ κατ' ἄλλον τρόπον ». Καί, ἐνῶ ἔλεγον αὐτά, ἔφθασαν εἰς τὸν μύλον. Ἐδωκαν τὰ σακκίδια εἰς τὸν μυλωτρὸν καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν κῆπον νὰ παίξωσιν ὀλίγον, μέχρις ὅτου ἀλεσθῇ ὁ σῖτος.

Ὅτε τὰ παιδιά ἐπέστρεψαν εἰς τὸν μύλον, ἵνα παραλάβωσι τὸ ἄλευρον, πολὺ ἐξεπλάγησαν. Εἶδον ὅτι εἰς τὸ σακκίδιον τῆς Ἑλένης ὑπῆρχε διπλάσιον ἄλευρον ἢ εἰς τὸ σακκίδιον τοῦ Γεωργίου. Τὸ ἐθεώρησαν ὡς θαῦμα.

Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς μυλωθρὸς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ τὴν ὀμιλίαν τῶν δύο παιδίων ἐκεῖ εἰς τὸν φράκτην, εἶπε πρὸς τὴν Ἑλένην· « Ἡ εὐσπλαγχνία σου πρὸς τὰ πεινασμένα πτηνὰ πολὺ μοῦ ἤρεσε· διὰ τοῦτο ἔθεσα εἰς τὸν σάκκον σου διπλάσιον ἄλευρον. Ἄκουσε, καλὸν μου παιδίον! Ὁ Θεὸς νὰ σέ φωτίσῃ νὰ μείνης εἰς ὄλην σου τὴν ζωὴν ὅπως σήμερον ἐδείχθης. Νὰ λυπῆσαι πάντοτε τοὺς δυστυχεῖς καὶ νὰ τοὺς βοηθῆς ὅσον δύνασαι. Μάθε ὅτι ὁ Θεός, ὅστις βλέπει ὅλα, πολὺ χαίρει ὅταν βλέπῃ νὰ εὐσπλαγχνίζωνται τοὺς δυστυχεῖς, καὶ πάντοτε δίδει καλὸν εἰς τοὺς τοιούτους ἀνθρώπους ».

Β. Τὸ προσευχηθὲν παιδίον.

Μία πολὺ πτωχὴ χήρα εἶπεν εἰς τὰ ὄρφανὰ τῆς μίαν πρωΐαν· « Ἀγαπητά μου παιδιά, τίποτε δὲν ἔχω νὰ σᾶς δώσω σήμερον νὰ φάγητε. Δὲν ἔχω οὔτε ψωμίον οὔτε ἄλευρον οὔτε τίποτε ἄλλο. Παρακαλέσατε τὸν Θεὸν νὰ μᾶς βοηθήσῃ, διότι εἶνε ἀγαθὸς καὶ βοηθεῖ ἐκεῖνον, ὅστις τὸν παρακαλεῖ ».

Τὸ μικρότερον παιδίον, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Πέτρος καὶ εἶχεν ἡλικίαν μόλις ἕξ ἐτῶν, ἐξεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον νηστικὸν καὶ πολὺ λυπημένον.

Εἰς τὸν δρόμον ἦτο μία ἐκκλησία. Ὁ Πέτρος εἰσ-
ῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐγονάτισε πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ
Χριστοῦ. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶδε κανένα μέσα εἰς τὴν
ἐκκλησίαν, προσήχετο μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ ἔλεγε·
«Χριστέ μου! Τίποτε δὲν ἔχομεν σήμερον νὰ φάγω-
μεν τὰ κακόμοιρα. Ἡ μήτηρ μας δὲν ἔχει πλέον
οὔτε ψωμίον οὔτε ἄλευρον οὔτε χρήματα. Δός μας
μόνον ἄρτον, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ἡ μήτηρ μας καὶ ἡμεῖς
ἀπὸ τὴν πείναν. Ἄχ! Λυπήσου μας!». Καὶ ἔκλαιε
τὸ δυστυχισμένον.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του, ἐξῆλθεν ἐκ
τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ὅτε δὲ
τὴν μεσημβρίαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, βλέπει
ἐπὶ τῆς τραπέζης ἕνα μέγαν ἄρτον καὶ εἰς τὸν τοῖχον
ἀκουμβημένον ἕνα μέγαν σάκκον πλήρη ἀλεύρου.
«Δόξα τῷ Θεῷ!», ἀνέκραξε πλήρες χαρᾶς. «Ὁ Χριστὸς
ἤκουσε τὴν δέησίν μου. Ὅλα αὐτά, μητέρα μου, θὰ
τὰ ἔφερε κανεὶς ἄγγελος!» — «Ὅχι!», ἀπήντησεν,
«ἀλλ' ὁ Θεὸς εἶνε μέγας καὶ πολὺ ἀγαθός. Ὅτε προσ-
ῆχεσο σύ, προσήχετο ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ μία
καλὴ κυρία. Σὺ δὲν τὴν εἶδες, ἐκείνη ὅμως σὲ εἶδε-
πεν. Αὐτὴ ἔστειλεν ὅλα αὐτά, τὰ ὅποια βλέπεις.
Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄγγελος, διὰ τοῦ ὁποίου μᾶς ἐβοήθησεν
ὁ Θεός. Ἄς εὐχαριστήσωμεν αὐτόν, παιδιά μου, καὶ
ἄς παρακαλέσωμεν νὰ ἀνταποδώσῃ τὸ καλὸν εἰς τὴν
φιλόανθρωπον αὐτὴν κυρίαν».

6. Μὴ βασανίζῃς τὰ ἀβλαβῆ ζῶα.

Μὴ τὰ ζῶα βασανίζῃς,
τᾶβλαβα μὴ τᾶφανίζῃς.
Καὶ αὐτά, ὡς σύ, ἐπίσης
νεῦρα ἔχουσι καὶ αἰσθήσεις.

Μὴ δεικνύῃς ἀσπλαγγνίαν
κόπτων καὶ τρυπῶν τὴν μυῖαν.
Καθὼς θέλεις σὺ νὰ ζήσης,
θέλει καὶ αὐτὴ ἐπίσης.

Ἄγαπᾶς νὰ σὲ κτυπῶσι
καὶ νὰ σὲ κακοποιῶσι ;
ν' ἀφαιρῶσι τὴν τροφήν σου,
νὰ πικραίνουν τὴν ψυχὴν σου :

Ὅπως σὺ δὲν ἀγαπᾶς,
μὴ πειράζῃς, μὴ κτυπᾶς
ἄβλαβον καὶ ἀναπνέον,
ἔνυδρον, πτηνόν, χερσαῖον.

Ἄλλεξ. Κατακουζηνός.

Πηγὰὶ καὶ ὀνάκια.

Ἄπὸ τὰ νέφη πίπτει ἡ βροχή. Ὄταν βρέχη, ποτίζεται ἡ γῆ. Τὰ ὕδατα τῆς βροχῆς κατασταλάζουσιν εἰς τὰ βάθην

τῆς γῆς καὶ μένουσιν ἐκεῖ. Ὄταν σκάψωμεν βαθέως εἰς τὴν γῆν, τότε εὐρίσκομεν τὰ ὕδατα ταῦτα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνονται τὰ πηγάδια, τὰ ὅποια βλέπομεν εἰς τὰς οἰκίας, εἰς τοὺς κήπους καὶ εἰς τὰς πλατείας τῶν χωριῶν. Εἰς πολλὰ μέρη ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους, καὶ χωρὶς νὰ σκάψωμεν, ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς μόνον τοῦ τὸ ὕδωρ. Αὐταὶ εἶνε αἱ πηγαί.

Ὄταν τὸ ὕδωρ τῶν πηγῶν εἶνε πολὺ καὶ τρέχη ἄφθονον, τότε γίνονται τὰ ρυάκια. Τὸ ὕδωρ τῶν πηγῶν καὶ τῶν ρυακίων εἶνε καθαρὸν καὶ ὀροσερόν. Εἰς αὐτὰ ἔρχονται τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ἄγρια θηρία τῶν ὀρεῶν καὶ τῶν βουνῶν, καὶ πίνουσιν. Εἰς αὐτὰ ἔρχονται καὶ οἱ βόες καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἀρνάκια, καὶ πίνουσιν. Αὐτὰ ποτίζουν τὴν χλόην καὶ τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν λειμώνων. Τὰ ὕδατα τῶν ρυακίων κελαρύζουσιν. Τὸ κελάρυσμα τοῦτο εἶνε πολὺ εὐχάριστον. Εἶνε πολὺ εὐχάριστον νὰ βλέπη τις τὰ ρυάκια νὰ τρέχωσι καὶ νὰ ἀκούη τὸ κελάρυσμα αὐτῶν.

7. Τὸ ρυάκι.

Τρέχα, φίλεργον ρυάκι,
τρέχα, πήγαινε ταχύ·
τὸ μικρὸ τριανταφυλλάκι
σὲ ζητεῖ ἔς τὴν ἔσοχῆ.
Τρέχα, τρέχα, ρυάκι.

Τρέχα, φίλεργον ρυάκι,
τσίου, τσίου κελαδεῖ
μέσ' ἔς τὸ φράκτῃ τὸ πουλάκι.
τάηδονάκι ἔς τὸ κλαδί.
Τρέχα, τρέχα, ρυάκι.

Τρέχα, τρέχα. Διψασμένα
μπέ, μπέ, μπέ βραχνά βραχνά
τὰ ἀρνάκια τὰ καϋμένα
καταβαίνουν τὰ βουνά.

Τρέχα, τρέχα, ρυάκι.

Ἄλέξ. Κατακουζηνός.

Η΄. ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΤΙΜΩΡΕΙΤΑΙ

1. Κυρία καὶ ὑπηρετρίαι.

Μία κυρία εἶχε τρεῖς ὑπηρετρίας. Ἡ κυρία ἦτο πολὺ καλὴ οἰκοδέσποινα καὶ ἐφρόντιζε πολὺ διὰ τὴν οἰκίαν της. Τὸ πρῶτ', ἅμα ἐλάλει ὁ πετεινός, ἐξύπνα τὰς ὑπηρετρίας, καὶ εἰργάζοντο ὅλοι ὁμοῦ.

Αἱ ὑπηρετρίαι ἠγάπων πολὺ τὸν ὕπνον καὶ δὲν ἤθελον νὰ ἐξυπνωθῶσι τόσον πρῶτ'. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν νὰ φονεύσωσι τὸν πετεινόν, διὰ νὰ μὴ ἀκούη ἡ κυρία τὸ λάλημα αὐτοῦ καὶ τὰς ἐξυπνᾷ.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν κρυφὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν ἐφόνευσαν τὸν πετεινόν. Ἀφοῦ τὸν ἐφόνευσαν, ἔχαιρον καὶ ἔλεγον ἀναμεταξύ των· «Τί καλά! Ὁ πετεινός δὲν θὰ λαλῆ πλέον καὶ δὲν θὰ ἐξυπνωθῶμεν τόσον πρῶτ'.

Ἡ κυρία, ἀφοῦ ἔλειψεν ὁ πετεινός, δὲν ἐγνώριζε πλέον τὴν ὥραν. Καί, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο πάντοτε μὴ εἶνε πολὺ ἀργά, ἐξύπνα πάντοτε τὰς ὑπηρετρίας πολὺ ἐνωρίτερον ἢ ἄλλοτε, ὅτε ἔζη ὁ πετεινός.

Αἰσώπειος μῦθος.

2. Ποιμήν και λύκος.

Μίαν φοράν εἰς ποιμήν εὔρεν ἓνα μικρὸν λύκον. Ὁ ποιμήν τὸν ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸν ἀνέθρεψεν. Ἐπειτα, ὅτε ἐμεγάλωσε, τὸν ἐδίδαξε νὰ ἀρπάξῃ πρόβατα ἀπὸ τὸ γειτονικὸν ποίμνιον. Ἀλλ' ὁ λύκος εἰς τὸ γειτονικὸν ποίμνιον δὲν μετέβαινε, διότι ἐφοβεῖτο τοὺς σκύλους. Ἦρπαζε μόνον καὶ ἐξέσχιζε τὰ πρόβατα τοῦ ἰδικοῦ των ποιμνίου, διότι τοὺς σκύλους αὐτοῦ τοὺς ἐγνώριζε καὶ δὲν τοὺς ἐφοβεῖτο.

Αἰσώπειος μῦθος.

3. Ὁ μικρὸς Ἰωάννης.

Εἰς ἓνα κῆπον ἦτο ἓν ὑψηλὸν δένδρον πλησίον τῆς δεξαμενῆς. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου τούτου εἶχον κτίσῃ τὴν φωλεὰν αὐτῶν δύο πτηνά. Εἰς τὴν φωλεὰν ἐφαίνοντο πέντε μικρὰ πουλάκια, τὰ ὅποια ἔκραζον, πίπ πίπ! καὶ ἔχαιρον, ὅσάκις οἱ γονεῖς ἔφερον εἰς αὐτὰ μικρὸν τι σκωλήκιον.

Μίαν ἡμέραν ἦλθεν ὁ μικρὸς Ἰωάννης εἰς τὸν κῆπον νὰ κόψῃ ἄνθη. Μόλις εἶδε τὴν φωλεὰν, ἐπεθύμησε νὰ ἀφαιρέσῃ τὰ μικρὰ πουλάκια ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτῶν, νὰ παίξῃ μὲ αὐτά, νὰ τὰ σφάξῃ καὶ νὰ τὰ ψήσῃ.

Ἀναβαίνει λοιπὸν εἰς τὸ δένδρον καὶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον φθάνει ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν. Τότε στέ-

κεται ὀλίγον, παρατηρεῖ εἰς τὴν φωλεάν τὰ μικρὰ πουλάκια καὶ ἐκτείνει τὴν χεῖρα αὐτοῦ νὰ τὰ λάβῃ. Μόλις ὁμως ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ, σπάζει ὁ κλάδος καὶ πίπτει ὁ Ἰωάννης εἰς τὴν δεξαμενὴν.

Τὸ νερὸν δὲν ἦτο βαθύ, ἀλλ' εἶχεν ἀρκετὴν λάσπην εἰς τὸν πυθμένα. Ὁ Ἰωάννης ἐβράχῃ ὄλος καὶ ἐλασπώθη. Βρεγμένος λοιπὸν καὶ λασπωμένος ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὅτε τὸν εἶδεν εἰς τιαύτην κατάστασιν, τὸν ἐπέπληξε πολὺ.

4. Ὁ ἐλέφας καὶ ὁ ράπτης.

Μίαν ἡμέραν ὠδήγουν ἓνα ἐλέφαντα εἰς τὴν βρύσιν, διὰ νὰ τὸν ποτίσωσιν. Εἰς τὸν δρόμον ἐπέρα-

σαν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς ράπτου. Ὁ ράπτης εἰργάζετο μὲ ἀνοικτὸν τὸ παράθυρον καὶ εἶχε πλησίον του μῆλὰ τινα. Ὅτε ὁ ἐλέφας εἶδε τὰ μῆλα, ἐξέτεινε τὴν προβοσκίδα αὐτοῦ καὶ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο. Ὁ ράπτης ὁμως δὲν ἤ-

ἤθελε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ λάβῃ ὅλα τὰ μῆλα. Ὅτε λοιπὸν ὁ ἐλέφας ἐξέτεινε τετάρτην καὶ πέμπτην φορὰν τὴν προβοσκίδα του εἰς τὸ παράθυρον, ἐκέντησε τὸν δυστυχῆ μὲ τὴν βελόνην πολὺ κακά.

Ὡς ἂν μὴ συνέβη τίποτε, ὁ ἐλέφας ἤσυχα, ἤσυχα ἐπῆγεν εἰς τὴν βρύσιν καὶ ἔπιεν ὅσον ἤθελεν. Ἄφου ἐχώρτασε καλά, ἐγένεμισε κατόπιν τὴν προβοσκίδα του νερόν καὶ ἔφυγεν. Ὅτε ἐπέστρεφεν, ἐπέρασε πάλιν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τοῦ ράπτου. Τότε στέκεται ἐκεῖ, χώνει ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν προβοσκίδα του καὶ φουσᾷ ὅλον τὸ νερόν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ράπτου.

Β. Ἄετός καὶ ἀλώπηξ.

Μίαν φορὰν εἰς ἄετός καὶ μία ἀλώπηξ συνεφώνησαν νὰ γείνωσι φίλοι καὶ νὰ ζήσωσι μαζί.

Ἄφου συνεφώνησαν ταῦτα, ὁ ἄετός ἐπῆγεν εἰς ἓν ὑψηλὸν δένδρον καὶ ἔκαμε τὴν φωλεάν του.

Ἡ ἀλώπηξ, διὰ νὰ εἶνε πλησίον του, ἐπῆγε καὶ αὐτὴ εἰς ἓνα θάμνον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑποκάτω ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ δένδρον, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε τὴν φωλεάν της.

Μετ' ὀλίγον χρόνον ἐγέννησε καὶ ὁ ἄετός καὶ ἡ ἀλώπηξ. Ὁ ἄετός τὰ μικρά του τὰ εἶχεν εἰς τὴν φωλεάν του, ὑψηλά εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου, καὶ ἡ ἀλώπηξ ἐκεῖ εἰς τοὺς θάμνους.

Μίαν ἡμέραν ἡ ἀλώπηξ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν φωλεάν της· εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ φέρῃ φαγητὸν

εις τὰς μικρά της τέκνα. Ὁ ἀετός, ἅμα εἶδεν ὅτι ἔλειπεν ἡ ἀλώπηξ, κατέβη εἰς τὴν φωλεάν αὐτῆς, ἤρπασε τὰ μικρά της τέκνα, τὰ ἔφερεν εἰς τὴν φωλεάν του καὶ τὰ ἔφαγε μαζί μὲ τὰ μικρά του.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ἡ ἀλώπηξ εἰς τὴν φωλεάν της. Ἀλλὰ τί νὰ ἴδῃ! Ὅλα τὰ μικρά ἔλειπον. Ὁ ἀετός τὰ εἶχεν ἀρπάσῃ καὶ τὰ εἶχε φάγῃ ὅλα. Τότε ἡ δυστυχῆς ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνῇ τὰ τέκνα της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκεῖ πλησίον ἀνθρωποὶ τινες διεσκέδαζον. Εἶχον σφάξῃ ἕν ἀρνίον καὶ τὸ ἔψηνον. Τὰ σπλάγχνα τὰ ἔψηνον ὀλίγον πάρα πέρα, ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα.

Ὁ ἀετός ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου ἔβλεπεν ὅλα αὐτὰ καὶ ἐπεθύμησε νὰ ἀρπάσῃ τὰ σπλάγχνα. Ὁρμᾷ λοιπόν, λαμβάνει μὲ τοὺς ὄνυχάς του αὐτὰ καὶ ἔρχεται πάλιν ὀπίσω εἰς τὴν φωλεάν του.

Ἄλλ' εἰς τὰ σπλάγχνα ἦσαν κολλημένα καὶ δύο τρία κάρβουνα ἀναμμένα, τὰ ὁποῖα μετ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ ἀνάπτωσι τὴν φωλεάν του. Ὁ ἀετός, ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ φωλεά του ἤρχισε νὰ ἀνάπτῃ, προσεπάθησε νὰ τὴν σβύσῃ, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον. Ἡ φωλεά ἦτο ἀπὸ ξηρὰ φρύγανα καὶ ὁ ἄνεμος ἐφύσα πολὺ δυνατά. Ἐκάῃ λοιπόν ὅλως διόλου ἡ φωλεά του. Ἀλλὰ μαζί μὲ αὐτὴν ἐκάησαν καὶ τὰ μικρά τοῦ ἀετοῦ,

τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἐκεῖ, διότι δὲν εἶχον ἀκόμη πτερὰ
νὰ πετάξωσι καὶ νὰ φύγωσιν.

Αἰδώπειος μῦθος.

Μὴν κάμης κακό, γιὰ νὰ μ' σ' εὔρη κακό.

6. Τὰ πτηνά.

Ἐν χαριτωμένον μικρὸν χωρίον ἦτο περικυκλω-
μένον μὲ ὀλόκληρον δάσος ἀπὸ καρποφόρα δένδρα.
Τὴν ἀνοιξιν τὰ δένδρα ἤνθουν καὶ εὐωδίαζον πολὺ,
τὸ δὲ φθινόπωρον ὅλοι οἱ κλάδοι ἦσαν φορτωμένοι μὲ
ἄφθονα μῆλα καὶ δαμάσκηνα.

Εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων καὶ τριγύρω εἰς
τοὺς φράκτας διάφορα πτηνὰ εἶχον τὰς φωλεάς των
καὶ ἔψαλλον γλυκύτατα. Κακὰ τινὰ ὅμως παιδία τοῦ
χωρίου ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι τὰ μικρὰ πουλάκια
καὶ ν' ἀφανίζωσι τὰς φωλεάς.

Τὰ πτηνὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔφευγον ἀπ' ἐκεῖ,
ἕως ὅτου κἀνὲν δὲν ἔμεινεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον.

Εἰς τὸ δάσος καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς τοῦ χωρίου δὲν
ἤκούοντο πλέον τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν. Τὰ πάντα
ἦσαν ἔρημα καὶ σιωπηλά.

Ἡ κακία ὅμως αὐτῶν τῶν παιδίων ἔφερεν ἀκόμη
καὶ ἄλλα κακὰ. Αἱ βλαβεραὶ κάμπαι, τὰς ὁποίας
ἔτρωγον πρότερον τὰ πτηνὰ, γῦξανον καὶ ἔτρωγον
φύλλα καὶ ἄνθη. Τὰ δένδρα ἔμειναν ὀλόγυμνα, ὅπως

τὸν χειμῶνα, τὰ δὲ κακὰ παιδία, τὰ ὅποια ἄλλοτε
ἔτρωγον ὠραῖα καὶ ἄφθονα ὀπωρικά, δὲν εἶχον πλέον
οὐδὲ ἓν μῆλον νὰ φάγωσιν.

7. Τὸ τριαντάφυλλον.

Τριαντάφυλλο κλειστό
εἶδ' ἓνα παιδάκι·

ἦτον τόσο γελαστό,
χαροπὸ καὶ μυριστὸ
τὸ τριανταφυλλάκι.

Νέο τριαντάφυλλο,
τριανταφυλλάκι!

« — Ἄχ! λουλοῦδι προφαντό»,
εἶπε τὸ παιδάκι,

« θὰ σέ κόψω, δὲν βαστώ ».

— « Ἄν μὲ κόψης, σοῦ κεντῶ
τὸ μικρὸ χεράκι »,
εἶπε τὸ τριαντάφυλλο,
τὸ τριανταφυλλάκι.

Ξεκαρδίζεται, γελᾷ
τὸ τρελλὸ παιδάκι·
τὸ τραβᾷ, τὸ ξεκολλᾷ...

Τί ἀγκάθια, τί πολλὰ
ἔς τὸ μικρὸ χεράκι !
Ἄχ ! κακὸ τριαντάφυλλο!
Ἄχ ! τριανταφυλλάκι !

Ἄγγελος Βλάχος.

Οἱ ποταμοί.

Ἐκ τῶν πηγῶν γίνονται τὰ ὕδακια. Τὰ ὕδακια κυλίουσι τὰ καθαρὰ καὶ ὀροσερὰ νερά των διὰ μέσου τῶν βράχων, τῶν πεδιάδων καὶ τῶν δένδρων μὲ πολλὴν ὠραιότητα καὶ μὲν ἓν ἀπαλὸν κελάρυσμα. Τὸ κελάρυσμα τῶν ὕδακίων καὶ ὁ δρόμος τῶν νερῶν των προξενουῖσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἀπὸ τὰ ὕδακια ταῦτα γίνονται οἱ ποταμοί.

Οἱ ποταμοὶ εἶνε μικροὶ καὶ μεγάλοι. Τὸ νερὸν τῶν ποταμῶν δὲν εἶνε πάντοτε διαυγές. Τὸ νερὸν τῶν ποταμῶν συνήθως πίνεται. Μὲ αὐτὸ ποτίζονται τὰ κτήματα καὶ ἀλέθουσιν οἱ μύλοι.

Ἐντὸς τῶν ποταμῶν ζῶσι πολλὰ καὶ διάφορα ὄψαρια. Τὰ νερά τῶν ποταμῶν ῥέουσιν ἥσυχα καὶ ἀπαλά. Τὴν ἡμέραν, ὅταν ὁ ἥλιος λάμπη, τὰ μέρη, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ποταμοὶ ῥέουσιν, εἶνε ὠραιότατα. Χόρτα πολλὰ καὶ τρυφερά, καλάμια πολλὰ καὶ καταπράσινα, δένδρα ὠραῖα καὶ ὑψηλά, ἄνθη μὲ πολλὰ καὶ εὐμορφα χρώματα εὐρίσκονται εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἄγελάδες, πρόβατα καὶ ἵπποι βόσκουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τὰ πρόβατα βληχῶνται, οἱ κώδωνες οἱ κρεμάμε-

νοι ἀπὸ τῶν τραχήλων αὐτῶν ἠχοῦσιν ὠραιότατα. Εὐφροίνεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ.

Θ'. ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

1. Ἡ φωλεὰ τῶν χελιδόνων.

Μίαν φορὰν ἦτο ἓν μικρὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο Σοφία. Μίαν ἡμέραν ἡ μικρὰ Σοφία ἦλθεν εἰς τὴν μητέρα της καὶ τῆς εἶπε· «Καλὴ μου μῆτερ, σέ παρακαλῶ, ἔλα μαζί μου· θέλω νὰ σοῦ δείξω ἓν πολὺ εὐμορφον πρᾶγμα». — «Τί θὰ μοῦ δείξῃς;», εἶπεν ἡ μήτηρ καὶ δὲν ἐκινήθη καθόλου ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ἡ Σοφία ὁμως παρεκάλει τὴν μητέρα της καὶ ἔλεγεν·

«Ἐλα, σέ παρακαλῶ. Ἐλα νὰ ἴδῃς! Εἶνε πολὺ ὠραῖον πρᾶγμα». Τότε ἡ μήτηρ ἠγέρθη καὶ ἐπῆγε μαζί της.

Ἡ Σοφία τὴν ὠδήγησεν εἰς ἓν παράθυρον καὶ εἶπε σιγὰ σιγὰ· «Ἴδὲ ἐκεῖ ὑψηλά». Τότε παρετήρησεν ἡ μήτηρ ἐπάνω εἰς τὴν στέγην μίαν φωλεὰν χελιδόνων, ἐκ τῆς ὁποίας τρία στοματάκια προέβαλλον. Πρόσεχε ἐκεῖ!», ἔκραξεν ἡ Σοφία. Ἡ μήτηρ ἐπρόσεχεν. Μετ' ὀλίγον ἦλθε μία χελιδὼν, ἔφερεν εἰς τὸ

ράμφος της μίαν μυῖαν καὶ ἔβαλεν εἰς τὸ ἀνοι-

κτὸν στόμα ἐνὸς ἀπὸ τὰ μικρά της παιδία. Ἐπειτα ἔφυγε καὶ πάλιν ἤλθεν. Τοῦτο ἔκαμε καὶ ἄλλας φορές. Ἐκάστην δὲ φοράν ἔφερε μαζί της καὶ μίαν μυῖαν, ἕως ὅτου ἕκαστον ἀπὸ τὰ παιδία της ἔφαγεν ἀπὸ μίαν. Τὰ χελιδονάκια ἔχαιρον καὶ ἐτίτιζον ζωηρά, ἡ δὲ χελιδὼν ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἑτερέτιζε δυνατὰ καὶ ζωηρά.

«Δὲν εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα;», ἠρώτησε τὸ κοράσιον.

— «Καὶ πολὺ ὠραῖον μάλιστα», εἶπεν ἡ μήτηρ. «Πόσον μοῦ ἀρέσκει! Μοῦ φαίνεται ἀπαράλλακτα, ὅπως ὅταν κάθησθε τὴν μεσημβρίαν εἰς τὴν τράπεζαν σὺ, οἱ ἀδελφοί σου καὶ αἱ ἀδελφαί σου» — «Καὶ μᾶς δίδεις τὸ φαγητόν, καλή μου μῆτηρ», εἶπεν ἡ Σοφία. «Μάλιστα», εἶπεν ἡ μήτηρ, «καὶ χαίρετε, ὅπως χαίρουσι τὰ μικρὰ χελιδονάκια, ὅταν βλέπωσι τὴν μητέρα των».

Τότε εἶπεν ἡ Σοφία. «Ἄχ! πόσον καλὸν εἶνε ὅτι τὰ μικρὰ χελιδονάκια ἔχουσι μίαν τόσο καλὴν μητέρα, ἡ ὅποια φέρει εἰς αὐτὰ μυῖας καὶ κώνωπας, διὰ νὰ τρώγωσι καὶ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Βέβαια θὰ ἀπέθνησκον τὰ κακόμοιρα τὰ χελιδονάκια. ἂν δὲν εἶχον αὐτὴν τὴν καλὴν μητέρα!..». — «Βέβαια θὰ ἀπέθνησκον», εἶπεν ἡ μήτηρ, «ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν θέλει αὐτό. Ὁ Θεός, ὅστις φροντίζει διὰ τὰ μικρὰ χελιδονάκια καὶ διὰ τὰ μικρὰ παιδάκια καὶ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἔδωκεν εἰς αὐτὰ αὐτὴν τὴν τόσο καλὴν μητέρα, διὰ νὰ προσέχη καὶ περιποιηῖται αὐτά».

2. Τὸ χελιδόνι.

Τί χαρά μου! τί χαρά!
ἦλθες, χελιδόνι,
μὲ τὰ μαῦρά σου φτερά.
Ἡ λευκὴ ἀμυγδαλιὰ
πάλι σοῦ ἀπλώνει
τὴν κατάλευκη ἀγκαλιά.

Ἵστὴ μικρὴ μας τὴ σκεπὴ
κτίσε τὴ φωλιὰ σου.
Σὲ προσμένει χαροπὴ
καὶ ἡ πασχαλιὰ σου
μὲ λουλούδια δροσερά.

Ἵλθες κι ἔφερες μαζί!
λούλουδα καὶ κρίνα
καὶ ἡ φύσις ἀναζῆ.
Ὅταν φεύγης, συμφορὰ!
φεύγουνε κ' ἐκεῖνα
μὲ τὰ μαῦρά σου φτερά.

Τί ὠραῖα! τί καλά!
Ἐλα νὰ σὲ πιάσω.
Μὴ πετᾶς τόσω ἕηλά.

Ἐστὴ θερμὴ μου ἀγκαλιὰ
θὲ νὰ σὲ χορτάσω,
ἀπ' ἀγάπη καὶ φιλιὰ.

I. K. Πολέμης.

3. Λέων καὶ μήτηρ.

Μίαν φορὰν εἰς μίαν πόλιν μέσα εἰς ἓν παράπηγμα εἶχον ἄγρια ζῶα. Εἶχον ὀλίγους πιθήκους, ἄρκτους, τίγρεις καὶ ἓνα πολὺ μέγαν λέοντα. Ἐκαστον ζῶον ἦτο κλεισμένον εἰς ἓνα στερεώτατον κλωβόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπρὸς στερεὰς σιδηρᾶς κιγκλίδας. Ἀπὸ τῆς κιγκλίδας ταύτας ἐφαίνοντο τὰ ἄγρια θηρία. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἤρχοντο εἰς τὸ παράπηγμα, ἐπλήρονον ὀλίγα λεπτὰ καὶ ἐβλεπον τὰ ἄγρια θηρία.

Μίαν ἡμέραν ὀλίγον μετὰ τὴν μεσημβρίαν ὁ κόσμος ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ ἐφώναζε· «Φύγετε! Εἰς τὰς οἰκίας σας! Κλείσατε τὰς θύρας! Ὁ λέων ἔφυγεν. Ἐφυγεν ὁ λέων!».

Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἦσαν ἤσυχαι καὶ ἔρημοι οἱ δρόμοι. Ὅλοι ἔφευγον. Ἐκρύβη ἕκαστος ὅπου ἠδύνη. Ἐν παιδίον μόνον ὡς τριῶν ἐτῶν ἐκάθητο

εἰς τὸν δρόμον καὶ ἔπαιζε μὲ τὴν ἄμμον. Τίποτε δὲν ἐνόησε τὸ κακόμοιρον ἀπὸ ὄλον αὐτὸν τὸν θόρυβον!

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἔβλεπον ἀπὸ τὰ παράθυρα τὸ παιδίον. Ὅλοι ἐλυποῦντο αὐτὸ καὶ τοῦ ἐφώναζον νὰ κρυφθῆ. Ὅλοι ἐγνώριζον ὅτι τὸ παιδίον ἦτο χαμέ-
νον, ἂν τὸ ἔβλεπεν ὁ λέων, ἀλλὰ κανεῖς δὲν εἶχε τὸ
θάρος νὰ βοηθήσῃ τὸ κακόμοιρον τὸ παιδίον. Ἦσαν
ἄνανδροι!

Αἰφνης ἤκουσαν τὸν λέοντα νὰ βρυχᾶται. «Ἔρ-
χεται!», φωνάζουσι. «Νά τον, ἔχει κόκκινα ὀμμά-
τια! Ἀφρίζει ἀπὸ τὸν λύσσαν. Τὸ πτωχὸν παιδίον
εἶνε χαμένον. Ὁ λέων τὸ ἔχει εἰς τὸ στόμα του».

Τὴν ὥραν ἐκείνην ὤρμησε μία γυνὴ μὲ λυμένας
τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἀπὸ μίαν οἰκίαν ἐναντίον τοῦ
λέοντος. Ὅλοι φωνάζουσι νὰ μὴ ὑπάγῃ πλησίον του.
Ἄλλ' αὐτὴ καθόλου δὲν προσέχει. Ὅρμᾳ κατὰ τοῦ
λέοντος, λαμβάνει ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τὸ παιδίον
καὶ φεύγει.

Ὁ λέων αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενεν. Ἐξαλίσθη. Ἡ
γυνὴ ὅμως εἶχε φύγῃ μὲ τὸ παιδίον εἰς τὴν πλησι-
στέραν οἰκίαν. Τὸ παιδίον ἐσώθη.

Ποία ἦτο ἡ γυνὴ αὕτη;

Καὶ ποῖος ἄλλος δύναται νὰ ἔχῃ τόσην τόλμην
καὶ ἀγάπην παρὰ ἡ μήτηρ;

4. Ἡ μήτηρ μου.

Σὺ μοι ἔδωκας, φιλτάτη,
τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς,
κ' ἡ φροντίς σου μὲ φυλάττει
πλήρης φίλτρου καὶ στοργῆς,
ὦ μῆτέρ μου γλυκεῖα, γλυκεῖα.

Σὺ μετ' ἀσπασμῶν χιλίων
προσφιλῆς, προσεκτικῆς,
μ' ἀπεκοίμιζες παιδίον
ἄσμα ψάλλουσα γλυκύ,
ὦ μῆτέρ μου γλυκεῖα, γλυκεῖα.

Σὺ τῆς κλίνης μου πλησίον,
ὅταν εἶμαι ἀσθενῆς,
ὄμμα ἔχουσα δακρῦον
νύκτας ὅλας ἀγρυπνεῖς,
ὦ μῆτέρ μου γλυκεῖα, γλυκεῖα.

Πρὸς τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην
ἀνυψοῖς μου τὴν ψυχὴν.
Σὺ μ' ἐδίδαξας τὴν πρώτην
παιδικὴν μου προσευχὴν,
ὦ μῆτέρ μου γλυκεῖα, γλυκεῖα.

Ἡ Θάλασσα.

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς γῆς εἶνε ἡ θάλασσα. Ὅταν βλέπῃ τις τὴν θάλασσαν, φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει τέλος. Ὅταν βλέπῃ τις μέσα εἰς αὐτήν, φαίνεται ὅτι τὸ βάθος της δὲν ἔχει μέτρομα. Εἰς τὴν θάλασσαν ζῶσι πολλὰ καὶ διάφορα ζῶα. Οἱ κωβιοί, οἱ κέφαλοι, οἱ σκόμβροι, οἱ ξιφίαι, αἱ φῶκαι, οἱ δελφῖνες, αἱ φάλαιναι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὀψάρια, μικρὰ καὶ μεγάλα, ζῶσιν ἐκεῖ. Ἐκεῖ ζῶσιν ἀκόμη αἱ πῖναι, τὰ ὀκταπόδια, οἱ σπόγγοι καὶ πλῆθος ἄλλων ζῶων.

Ἡ θάλασσα ἔχει διάφορα χρώματα. Ἐπάνω ἡ θάλασσα ὑαλίζει, ὀλίγον παρακάτω δὲν ὑαλίζει πλέον, εἶνε σκοτεινότερα· καὶ ὀλίγον ἀκόμη βαθύτερον εἶνε ὅλως διόλου σκοτεινή. Ὅταν εἶνε γαλήνη, ἡ θάλασσα ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ. Ὅταν φυσᾷ ὀλίγος ἄνεμος, ἡ θάλασσα γίνεται γλαυκὴ. Ὅταν γίνηται τρικυμία, ἡ θάλασσα εἶνε σκοτεινή.

Ἡ θάλασσα, ὅταν δὲν φυσᾷ ἄνεμος, εἶνε ἥσυχος καὶ ἀκίνητος. Ὅταν φυσᾷ ἄνεμος, ἡ θάλασσα γίνεται ἀγρία καὶ φοβερὰ. Κύματα μεγάλα ὑψοῦνται. Τὰ κύματα ἀφρίζουσι, θραύονται καὶ κάμνουσι θόρυβον πολύν. Τὰ πλοῖα τότε κινδυνεύουσι νὰ πνιγῶσιν. Οἱ ναῦται εἰς τὴν τρικυμίαν καταβιάζουσι τὰ πανία, ἐργάζονται πολὺν καὶ μὲ ἀφοβίαν, καὶ προσεύχονται. Ὁ Θεὸς φυλάττει καὶ σώζει τοὺς γενναίους καὶ εὐσεβεῖς ναύτας.

Ι'. ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

1. Ἡ σελήνη καὶ τὸ καλὸν παιδίον.

Μίαν φορὰν ἓν παιδίον ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον

καὶ ἔβλεπεν ἔξω. Ἐπερίμενε τὸν πατέρα του. Εἶχε νυκτώση, καὶ ὁ δρόμος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ διέλθῃ ὁ πατὴρ του, ἦτο μακρὸς καὶ κακός. Ἡ μήτηρ του ἀπὸ τὴν λύπην της καὶ ἀπὸ τὸν φόβον της ἔκλαιε καὶ ἔλεγεν· « Ἐμπορεῖ νὰ εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ βλάβωσι τὸν δυστυχῆ. Ἐμπορεῖ νὰ ἔχασε τὸν δρόμον. Ἐμπορεῖ νὰ ἔπεσεν εἰς κἀνένα λάκκον ἢ εἰς κἀνένα βαθὺν ποταμόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ δύναται νὰ ἐξέλθῃ ὁ δυστυχής! ».

Τὸ παιδίον ἤκουε τοὺς λόγους τούτους τῆς μητρὸς του καὶ ἔτρεμεν. « Ἄχ! νὰ ἤρχετο τώρα ὁ πατήρ μου, πόσον θὰ ἔχαιρον! », ἔλεγε τὸ καλὸν παιδίον. Ἄλλ' ὁ πατὴρ του δὲν ἐφαίνετο, καὶ ἡ νύξ ἐπροχώρει.

Τὸ παιδίον ἔκλαιε καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ τὴν προσευχὴν του, τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθη ὑπὸ τῆς μητρὸς του. Ἄφοῦ ἐτελείωσε τὴν προσευχὴν του, παρετήρησεν ὅτι ἡ σελήνη ἤρχισε νὰ φαίνεται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ πατὴρ του. Τὸ παιδίον ἐχάρη πολὺ καὶ εἶπεν· « Ἄχ, καλὴ μου σελήνη, φέξε τὸν πατέρα μου νὰ εὔρῃ τὸν δρόμον ». Ἡ σελήνη ἔφεγγε λαμπρότατα. Μετ' ὀλίγον ἤκουσε τὸ παιδίον τὴν φωνὴν τοῦ πατρὸς του κάτω εἰς τὴν αὐλήν. Μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν αὐλήν, ἐνηγκαλίσθη τὸν πατέρα του, ἐφίλησε τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ ἔκλαιεν ἐκ τῆς μεγάλης του χαρᾶς.

2. Ἡ ἀγάπη δίδει δύναμιν.

Μίαν φοράν ἐπλάκωσε μία ἄμαξα ἐν παιδίον καὶ τοῦ ἔσπασε τὸ ποδάριον. Τὸ παιδίον ἀπὸ τὸν πόνον ἔκλαιε πολὺ.

Ὅτε τὸ ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν, ἐκ τοῦ τρόμου ἐπήδησεν ἡ ἀσθενής του μήτηρ ἀπὸ τὴν κλίνην της καὶ ἐλιποθύμησεν. Τὸ παιδίον, ὅτε εἶδε τὴν ἀσθενῆ μητέρα του ὅτι ἐλιποθύμησεν, ἐσιώπησεν εὐθύς. Ἐπειτα ἦλθεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἔδωσε τὸ ποδάριον αὐτοῦ.

Τὸ παιδίον, ἐνῶ εἶχε μεγάλους πόνους, διόλου δὲν ἐφώναζεν. Ὁ ἰατρὸς τὸ ἠρώτησε· «Μὰ δὲν σέ πονεῖ καθόλου, καλὸν μου παιδίον;» — «Καὶ παραπολὺ μάλιστα!», ἀπήντησε σιγα σιγὰ τὸ παιδίον, «ἀλλὰ σιωπῶ, διότι δὲν πρέπει νὰ ἐννοήσῃ ἡ μήτηρ μου ὅτι πονῶ. Θὰ λυπηθῇ ἀκόμη περισσότερο».

3. Ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ πουλάκι
νὰ πετᾷ, νὰ κελαδῆ,
νὰ γαυγύζῃ τὸ σκυλάκι·
νὰ φωνάζῃ τὸ παιδί;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ ψαράκι
ἔς τὸ νερὸ νὰ κολυμβᾷ,
τὸ μικρὸ τὸ μυρμηκᾶκι
τόσον βᾶρος νὰ τραβᾷ ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ ἀρνάκι
ἔς τὸ βουνὸ νὰ περπατῆ.
Τίς διδάσκει τὸ ριθιάκι
τὴν τροφήν του νὰ ζητῆ ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Τίς διδάσκει τὸ παιδάκι
τὴν μητέρα ν' ἀγαπᾷ ;
Ὁ Θεός, ὁ Θεός.

Ἄλξι. Κατακουζηνός.

Τὰ ὄρη.

Ἡ γῆ δὲν εἶνε εἰς ὅλα τὰ μέρη ὁμαλὴ καὶ χαμηλὴ. Εἰς
τινα μέρη ὑπάρχουσιν ὑψώματα. Τὰ ὑψώματα ταῦτα εἶνε
μικρὰ καὶ μεγάλα. Οἱ βράχοι καὶ οἱ λόφοι εἶνε ὑψώματα
μικρὰ. Τὰ ὄρη εἶνε ὑψώματα μεγάλα. Τὰ ὄρη δύνανται νὰ
εἶνε παρὰ πολὺν ὑψηλὰ καὶ μεγάλα. Τὰ ὑψηλὰ ὄρη ἔχουσι
τὰς κορυφὰς των πολὺν ὑψηλὰς. Συνήθως αἱ κορυφαὶ τῶν
ὄρων σκεπάζονται μὲ σύννεφα καὶ μὲ χιόνας. Ὅταν ὁ

ήλιος ανατέλλη, πρώτον αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων φωτίζονται. Ὄταν ὁ ήλιος δύνῃ, τελευταῖαι αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων χάνουσι τὸ φῶς αὐτοῦ.

Εἰς τὰ ὄρη ὑπάρχουσι κρημνοὶ ἀπότομοι, φάραγγες, χαράδραι, πηγαὶ καὶ ῥυάκες. Εἰς τὰ ὄρη εὐρίσκονται δένδρα πολὺ ὑψηλά, θάμνοι, φρύγανα καὶ παντὸς εἶδους φυτά. Εἰς τινὰ μέρη τῶν ὀρέων τὰ δένδρα εἶνε πολλὰ καὶ πυκνά, τὰ ξηρὰ φύλλα κατὰ γῆς πολλὰ. Τὰ μέρη ταῦτα εἶνε ὀροσερὰ καὶ ξηρὰ. Οὔτε ὁ ήλιος οὔτε ἡ βροχὴ δύναται νὰ τὰ διαπεράσωσιν. Ἐδῶ μένουσιν οἱ λέοντες, οἱ λύκοι, αἱ ἄρκτοι καὶ ὅλα τὰ ἄγρια θηρία. Εἰς τοὺς κρημνοὺς καὶ εἰς τὰς φάραγγας ἔχουσι τὰς φωλεὰς τῶν οἱ αἰετοί, οἱ γῦπες, οἱ ἰέρακες καὶ οἱ κόρακες.

ΙΑ' ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

1. Ὁ καλὸς ἀδελφός.

Μίαν ἡμέραν ὁ Νικόλαος ἴστατο ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ κήπου τοῦ γείτονος καὶ ἐβλεπεν εἰς αὐτόν. Ὁ γείτων, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Νικόλαον, τὸν ἐκάλεσε μέσα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκοπτεν ὀπίωρας ἀπὸ ἓν δένδρον.

Ὅτε ἤλθε πλησίον του ὁ Νικόλαος, τοῦ εἶπεν ὁ καλὸς γείτων· «Θὰ ἀγαπᾶς βέβαια τὰ ροδάκινα, καλὸν μου παιδίον. Νά, λάβε δύο καὶ φάγε τα. Εἶνε πολὺ ὠραῖα». Ὁ Νικόλαος εὐχαρίστησε τὸν γείτονα, ἔλαβε τὰ ροδάκινα καὶ ἤθελε νὰ φάγῃ ἓν ἀπ' αὐτά.

Ἐπειτα μετενόησεν. Ἔθεσε καὶ τὰ δύο εἰς τὸν πῖ-
λόν του καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ Νικόλαος εἶχε δύο μικροὺς ἀδελφούς, οἵτινες
ἦσαν ἄρρωστοι. Ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἠρώτησε
τὴν μητέρα του, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ τρώωσι τὰ ἄρ-
ρωστα παιδία ροδάκινα. Ἡ μήτηρ εἶπε· «Μάλιστα
ἐπιτρέπεται». Τότε ὁ Νικόλαος ἐπῆγε σιγὰ σιγὰ
εἰς τὴν κλίνην των καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ κάθε ἓν ἀπὸ ἓν
ροδάκινον. Τὰ ἄρρωστα ἔλαβον τὰ ροδάκινα μὲ τὰς
μικρὰς καὶ ἀδυνάτους χεῖρας αὐτῶν καὶ ἔφαγον αὐτὰ
μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὁ Νικόλαος ἐκάθητο πλη-
σίον των καὶ εὐχαριστεῖτο πολὺ, ὅτι οἱ ἄρρωστοι
ἀδελφοί του ἔτρωγον τὰ ροδάκινα τὰ ἰδικά του.

2. Οἱ καλοὶ ἀδελφοί.

Δύο ἀδελφοί, ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἑλένη, εἶχον ἀπὸ
ἓνα μικρὸν κῆπον. Ἦτο ἀνοιξίς καὶ ἐφύτευον εἰς αὐ-
τοὺς διάφορα ἄνθη. Μίαν ἡμέραν εἶπεν ὁ Γεώργιος·
«Ἄχ, Ἑλένη, νὰ εἶχον τόσον ὠραιὰς τριανταφυλ-
λέας ὡς τὰς ἰδικὰς σου!». Ἡ Ἑλένη ἀπήντησεν·
«Ἐχω δύο· θὰ σοῦ δώσω τὴν μίαν ἀπ' αὐτάς». Καὶ
ἀμέσως ἔλαβε τὴν σκαπάνην καὶ ἤρχισε νὰ φυτεύῃ
εἰς τὸν κῆπον τοῦ Γεωργίου τὴν μεγαλητέραν καὶ
ὠραιότεραν ἀπὸ τὰς δύο τριανταφυλλέας.

Ὁ Γεώργιος, ἅμα εἶδεν αὐτό, ἔκραξε· «Τί κάμνεις
αὐτοῦ, Ἑλένη; Στάσου! Δὸς εἰς ἐμέ τὴν μικροτέραν

τριανταφυλλέαν καὶ κράτησε σὺ τὴν μεγαλητέραν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου». Ἡ Ἑλένη μὲ γλυκεῖαν φωνὴν εἶπεν· «Ὅχι, ὄχι, Γεώργιε! Σὺ πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν καλητέραν. Εἶνε τὸ ἴδιον νὰ τὴν βλέπω νὰ κάμνῃ τριαντάφυλλα εἰς τὸν ἰδικόν σου κῆπον, ὡς ἂν ἔκαμνεν αὐτὰ εἰς τὸν ἰδικόν μου». Ὁ Γεώργιος τότε ἐσιώπησε. Δὲν εἶπε τίποτε.

Ὅτε ἦλθεν ἡ ἑορτὴ τῆς Ἑλένης, ἡ τριανταφυλλέα εἶχε πολλὰ καὶ ὠραῖα τριαντάφυλλα. Ὁ Γεώργιος ἔκοψε τὰ ὠραιότερα ἀπὸ αὐτὰ, ἔκαμε μίαν πολὺ ὠραίαν ἀνθοδέσμην καὶ τὴν προσέφερεν εἰς τὴν καλὴν του ἀδελφὴν Ἑλένην.

Δύο ἀδελφοὶ ἑνας κορμός.

Τὰ δάση.

Τὴ δάση εἶνε τόποι ἐκτεταμένοι, κατάφυτοι ἀπὸ δένδρα. Τὰ δένδρα εἰς τὰ δάση εἶνε πυκνὰ καὶ διάφορα ἀπὸ τὰ δένδρα τῶν κήπων. Εἰς τὰ δάση εἶνε δρυεῖς, ἐλάται, πεῦκαι. Τὰ δένδρα ταῦτα εἶνε πολὺ χονδρὰ καὶ πολὺ ὑψηλά. Ἔχουσι κλώνας μεγάλους καὶ φύλλα πολλά. Μεταξὺ τῶν ὑψηλῶν δένδρων τοῦ δάσους εὐρίσκονται θάμνοι, φρύγανα καὶ πολλὰ καὶ διάφορα ὠραῖα ἄνθη.

Εἰς τὰ δάση εὐρίσκονται καὶ πολλὰ ζῶα. Ἐκεῖ πεταλοῦνται μὲ διάφορα χρώματα παίζουσι. Μικροὶ καὶ μεγάλοι κύνταροι τρέχουσι. Ἀκόμη καὶ μικρὰ ὀφείδια καὶ σαῦραι δὲν λείπουσι. Ἄλλ' ὠραιότερα ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα εἶνε τὰ πτηνά, τὰ ὅποια ψάλλουσι ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐδῶ κελαδεῖ ὁ σπίνος, ἐκεῖ ψάλλει ὁ μαῦρος κόσσυφος, παρέκει ἄδει ἡ ἀηδὼν, πανταχοῦ τερετίζει ὁ τέττιξ. Ὅλα εἶνε εὐθυμα

ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὴν ἐσπέραν. Ἐδῶ ἔχουσι καὶ τὰς φω-
λεάς των τὰ πτηνά, ἄλλα εἰς τοὺς θάμνους, ἄλλα εἰς τοὺς
κλάδους τῶν δένδρων, ἄλλα εἰς τὴν γῆν καὶ ἄλλα εἰς τὰ
κοῖλα δένδρα.

Εἰς τὰ δάση ζῶσι καὶ πολλὰ ζῶα τετράποδα, λαγοί,
ἀλώπεκες, κουνέλια, ἄγριοι χοῖροι, λύκοι καὶ πολλὰ ἄλλα
ζῶα.

3. Ὁ μόνος ποιητής.

Ποῖος κάμνει τὰ φυτὰ
καὶ διατηρεῖ αὐτά,
κ' ἐκ τοῦ ὕψους τὴν αὐγὴν
χύνει δρόσον εἰς τὴν γῆν;

Ποῖος σπείρει ε' τὰ βουνά
τάνθη τὰ ἔαρινά,
καὶ τὸν κῆπον τὸν ξηρὸν
κάμνει πάλιν ἀνθηρόν;

Μάθε τέκνον, μάθε τίς
εἶνε πάντων ποιητής.

Εἶν' ἐκεῖνος, ἴπου ἔκει
εἰς τὰ ὕψη κατοικεῖ.

Ἄλλεξ. Κατακουζηνός.

ΙΒ΄. Ο ΘΕΟΣ

1. 'Ο Θεός όλα τὰ γνωρίζει.

Μίαν φοράν ἓν παιδίον εἶχε σχολάσῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον καὶ μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἰς τὸν δρόμον εὔρε χρήματα πολλά. Ὅτε ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔδωκε τὰ χρήματα εἰς τὸν πατέρα του, διὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τὰ εἶχε χάσῃ. Ὁ πατὴρ τὰ ἔφερεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀστυνόμον.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶχε χάσῃ τὰ χρήματα, ἦλθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ ἀνήγγειλε τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἀστυνόμος τότε εἶπεν· «Ἴδου τὰ χρήματά σου, τὰ εὔρεν ἓν παιδίον καὶ τὰ ἔφερεν ὁ πατὴρ του ἔδω». Ὁ ἄνθρωπος, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἓν παιδίον τὰ εὔρε καὶ δὲν τὰ ἐκράτησεν, ἐδόξασε τὸν Θεόν, ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον καὶ καλὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν κρατοῦσιν ὅ,τι εὔρωσιν εἰς τὸν δρόμον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ παιδίον ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἐκεῖ διηγήθη εἰς τοὺς συμμαθητάς του τί συνέβη. Ὅλοι ἔχαιρον καὶ ἐπῆνον τὸ παιδίον. Μόνον εἰς εἶπε· «Τί ἀνόητος εἶσαι! Δὲν ἐκράτεις τὰ χρήματα; Ποῖος τὸ ἐγνώριζεν ὅτι σὺ τὰ ἔχεις εὔρη;». Τότε τὸ παιδίον εἶπεν εἰς αὐτόν· «ὦ! τί λέγεις; Τὸ ἐγνώριζεν ὁ Θεός, ὅστις μᾶς βλέπει ὅπου καὶ ἂν εἴμεθα καὶ γνωρίζει ὅ,τι καὶ ἂν πράξωμεν».

2. Ὁ Θεὸς ὄλα τὰ βλέπει.

Μίαν φορὰν ἦσαν δύο ἀδελφοί, ὁ Νικόλαος καὶ ἡ Ἑλένη. Μίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν εἶχον ὑπάγη εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ αὐτοὶ ἔμειναν μόνοι εἰς τὴν οἰκίαν.

Τότε εἶπεν ὁ Νικόλαος εἰς τὴν Ἑλένην· «Ἐλα τώρα, ὅτε εἴμεθα μόνοι καὶ δὲν μᾶς βλέπει ἡ μήτηρ, νὰ λάβωμεν κάτι τι καὶ νὰ φάγωμεν». Ἡ Ἑλένη εἶπεν· «Ἄν μὲ φέρῃς εἰς τόπον, ὅπου κάνεις δὲν μᾶς βλέπει, εἶμαι πρόθυμος».

Τότε εἶπεν ὁ Νικόλαος· «Ἐλα μαζί μου εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον νὰ φάγωμεν ἕν πινάκιον ρυζόγαλον». Ἡ Ἑλένη εἶπεν· «Ἐκεῖ μᾶς βλέπει ὁ γείτων, ὁ ὁποῖος σχίζει εἰς τὸν δρόμον ξύλα».

«Ἐλα εἰς τὸ μαγειρεῖον», εἶπεν ὁ Νικόλαος. «Εἰς τὸ ἐρμάριον τοῦ μαγειρείου εἶνε τὸ μέλι. Ἄς ἀλείψωμεν τὸ ψωμίον μας μὲ αὐτό». Ἡ Ἑλένη εἶπεν· «Ἐκεῖ μᾶς βλέπει ἡ γειτόνισσα, ἡ ὁποία κάθηται εἰς τὸ παράθυρον καὶ πλέκει».

— «Τότε ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἀποθήκην νὰ φάγωμεν κάστανα», εἶπεν ὁ Νικόλαος. «Ἐκεῖ εἶνε κατασκότεινα καὶ δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ βέβαια κάνεις». Ἡ Ἑλένη εἶπεν· «ὦ! ὄχι, καλέ μου ἀδελφέ· νομίζεις ὅτι ἐκεῖ δὲν μᾶς βλέπει κάνεις; Δὲν γνωρίζεις τὸν ὀφθαλμὸν ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὰς ἀποθήκας καὶ εἰς τὰ ὑπόγεια καὶ εἰς ὄλα τὰ σκοτεινὰ βλέπει;».

Ὁ Νικόλαος ἐτρόμαξε καὶ εἶπεν· «Ἐχεις δίκαιον,

καλή μου ἀδελφή. Ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει καὶ ἐκεῖ, ὅπου δὲν δύναται νὰ μᾶς ἴδῃ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ τοῦτο πουθενὰ δὲν πρέπει νὰ πράττωμεν τὸ κακόν».

3. Ὁ Θεὸς φροντίζει δι' ὅλα τὰ πλάσματά του.

Μίαν φορὰν δύο παιδιὰ, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Γεώργιος, ἀφοῦ ἐσχόλασαν τὴν μεσημβρίαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν των, διὰ νὰ γευματίσωσιν. Ἡ μήτηρ των εἶχε στρώσῃ τὴν τράπεζαν, ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς ψωμίον, κρέας καὶ ὀπωρικά, καὶ ἤρχισαν νὰ τρώωσιν. Ἐνῶ ἔτρωγον, ὁ πατὴρ αὐτῶν εἶπε· «Παιδιά, σήμερον θὰ σᾶς δείξω μίαν ἄλλην μεγάλην τράπεζαν».

Μετὰ μεσημβρίαν μετέβησαν εἰς ἓν δάσος, τὸ ὁποῖον ἦτο πλησίον ἐκεῖ εἰς τὴν οἰκίαν των. Εἰς τὸ δάσος εὔρον πολλὰ γλυκὰ μούρα. Εἰς τὰ δένδρα οἱ σπουργῖται ἔτρωγον κεράσια. Ἀπὸ τὰ ἄνθη ἐρρόφων αἱ μέλισσαι γλυκὸ μέλι. Εἰς λαγὸς ἔτρωγε χόρτα. Εἰς τὸν ἀέρα μία χελιδὼν συνελάμβανε κώνωπας. Παρακάτω εἰς τὸν λειμῶνα ἔβοσκον πρόβατα, ἀγελάδες καὶ ἵπποι.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δάσους καὶ ἦλθον εἰς τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκεῖ πλησίον. Ἀνέβησαν ἐπάνω καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἶδον πολλὰ χωράφια. Εἰς αὐτὰ ἦσαν φυτρωμένα διάφορα πράγματα, σῖτος, κριθή, ἀραβόσιτος, βρόμη, τριφύλλιον καὶ γεώμηλα. Εἰς τὰ

δένδρα ὑπῆρχον πολλοὶ καρποί, ροδάκινα, μήλα, σῦκα, καρύδια καὶ πολλὰ ἄλλα.

Τότε ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τὴν Ἄνναν καὶ εἰς τὸν Γεώργιον· «Βλέπετε! Ὅπου καὶ ἂν στρέψητε τοὺς ὀφθαλμούς σας, θὰ ἴδῃτε ωραίους καρποὺς καὶ τρυφερὰ χόρτα. Αὐτὴ εἶνε ἡ μεγάλη τράπεζα, τὴν ὁποίαν ἔστρωσεν ὁ Θεός, ὅστις φροντίζει δι' ὅλα του τὰ πλάσματα, μικρὰ καὶ μεγάλα».

4. Ὕμνος πρὸς τὸν Θεόν.

Τὸν Πλάστην τῶν ὄλων
τὸ χεῖλός μας ψάλλει·
αἰνεῖτε οἱ πάντες,
μικροὶ καὶ μεγάλοι,
αἰνεῖτε αὐτόν.

Αὐτὸς μᾶς φωτίζει,
αὐτὸς μᾶς θερμαίνει,
αὐτὸς μᾶς ἐνδύει,
αὐτὸς μᾶς εὐφραίνει.
Αἰνεῖτε αὐτόν.

Ἄγγελος Βλάχος

5. Εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεόν, διότι εἶνε ἀγαθός.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεόν, ὅστις ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς φω-

στῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν ἥλιον, διὰ
νά φωτίζῃ τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν σελήνην
καὶ τοὺς ἀστέρας, διὰ νὰ φέγγωσι τὴν
νύκτα.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεόν, ὅστις δίδει
τροφὴν εἰς ὅλα, ὅσα ἔχουσι ζωὴν.

Δοξολογεῖτε τὸν Θεόν, ὅστις ἔχει τὸν
θρόνον αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὅστις
ἔκαμε καὶ κυβερνᾷ τὸν κόσμον.

Ψυχὴ μου! Εὐλόγει τὸν Κύριον.
Κύριε Θεέ μου! Εἶσαι παρὰ πολὺ ἀγα-
θός.

Σὺ κάμνεις νὰ ἀναβλύζωσιν αἱ πη-
γαὶ τῶν ὑδάτων ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς
βράχους καὶ τὰς φάραγγας.

Σὺ διατάττεις νὰ ρέωσιν αὐτὰ ἀνά-
μεσα ἀπὸ τὰ ὄρη, διὰ νὰ πίνωσιν ὅλα τὰ
ζῶα τῶν ἀγρῶν καὶ διὰ νὰ σβύνωσι τὴν
δίψαν αὐτῶν ὅλα τὰ θηρία τῶν βουνῶν.

Σὺ ἔκαμες τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ καὶ τοὺς βράχους τοὺς μεγάλους, διὰ νὰ κατοικῶσι τὰ ἄγρια θηρία.

Σὺ ἔκαμες τὰ δένδρα, διὰ νὰ κάμνωσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν τὰ πτηνά, καὶ διὰ νὰ κελαδῶσιν ἀνάμεσα τῶν φύλλων αὐτῶν.

Σὺ ἔκαμες τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ κατοικῶσιν ὅλα τὰ ὀψάρια, μικρὰ καὶ μεγάλα.

Σὺ φροντίζεις δι' ὅλα αὐτά.

Σὺ δίδεις εἰς ὅλα αὐτὰ τὴν τροφήν των.

Σὺ βρέχεις ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Σὺ γεμίζεις τὴν γῆν ἀπὸ καρπούς.

Σὺ διατάττεις νὰ βλαστάνη τὸ χόρτον, διὰ νὰ τρέφονται τὰ ζῶα, καὶ ὁ σῖτος καὶ ἡ ἄμπελος καὶ ἡ ἐλαία, διὰ νὰ τρέφονται καὶ εὐχαριστῶνται οἱ ἄνθρωποι.

Σὺ ἔκαμες τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελή-
νην, διὰ νὰ γίνηται ἡμέρα καὶ νύξ, ἔαρ
καὶ θέρος, φθινόπωρον καὶ χειμῶν.

Σὺ φέρεις τὸ σκότος, καὶ γίνεται νύξ,
διὰ νὰ περιφέρωνται τὰ θηρία τοῦ δά-
σους καὶ ζητῶσι τὴν τροφὴν αὐτῶν.

Σὺ κάμνεις νὰ ἀνατέλλῃ ὁ ἥλιος καὶ
νὰ γίνηται ἡμέρα, διὰ νὰ ἐξέρχωνται οἱ
ἄνθρωποι εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν καὶ διὰ νὰ
πηγαίνωσι τὰ θηρία νὰ κοιμηθῶσιν εἰς
τὰ σπήλαια αὐτῶν.

Θεέ μου! Πόσον πολλὰ καὶ πόσον
μεγάλα εἶνε τὰ ἔργα σου! Ὅλα τὰ διέ-
ταξας μὲ σοφίαν καὶ ὅλη ἡ γῆ εἶνε γε-
μάτη ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ σου.

Ἐνόσω ζῶ, θά δοξάζω καὶ θά εὐλογῶ
τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου.

ΤΕΛΟΣ

0020561068
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

